REDEEMER COLLEGE LIBRARY
PER/BX/9401/.C36

AUDITED PAID CIRCULATION ABC

CALVINIST CONTACT

DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY

Address all communication to: Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont. — Phone 547-1488 and 547-1489

Authorized as Second Class Mail, Post Office Department, Ottawa, Ontario, and for payment in cash, Postage paid at Hamilton.

JUNE 24, 1966 — No. 755 — 21st YEAR OF PUBLICATION

Een Godsbewijs?

Nu men van alle kanten beweert dat God dood is of Hem gewoonweg negeert en zijn wetten als uit-de-tijd-zijnde tradities beschouwt, menen sommige christenen — vaak zeer orthodoxe — op de een of andere manier het bestaan van God te moeten **bewijzen**. Men kan toch zomaar God niet buiten de deur van het leven zetten? Zodoende worden immers de fundamenten, waarop onze rechtsorde is gebouwd, ondermijnd?

Christenen schieten nu — met eerbied gezegd — God te hulp om zijn bestaan en de morele maatschappelijke waarden te redden.

Men kan nu wel **zeggen** dat God niet bestaat, maar **zelfs** het atheïstische communisme neemt religieuze vormen aan en de chinese communistische leider Mao Tse-Tung wordt tegenwoordig steeds meer als een godheid vereerd. De aard van de mens, zo zegt men, is om een god te dienen. Daarom, zo heeft men vroeger — vooral in de R.K. theologie — geleerd dat er wel een God **moet** bestaan.

Trouwens, wie zou ooit in staat zijn geweest het heelal te scheppen? Kunnen zelfs de 'scientists' het bestaan van God bij het aanschouwen van Zijn scheppingswerk tegenspreken? Er zijn immers toch ook nog verscheidene 'scientists' die in het bestaan van God geloven? Enkele jaren geleden heeft **Reader's Digest** het 'getuigenis' van sommige van deze 'scientists' gepubliceerd.

Het is niet voor de eerste keer dat christenen — vooral in tijden wanneer het geloof wordt aangevallen — het bewijs van het Godsbestaan ter verdediging aanbrengen. De kerk heeft deze methode meermalen gebruikt. Het waren niet alleen de geleerde vrijzinnigen die het Godsbewijs hanteerden, maar eveneens de eenvoudige, gelovige christenen, die, uit liefde tot God, voor Zijn Naam en recht wensten op te komen. Wij zeggen over de *beweegredenen* van deze christenen niets geen kwaad, maar we betwijfelen of het gebruiken van het godsbewijs de juiste methode is om de ongelovige van het bestaan van God te overtuigen. Is *deze methode zelfs wel bijbels?*

Ook al geloven wij dat de mens een religieus wezen is, die door de openbaring van God in de natuur en het wereldgebeuren op Gods aanwezigheid wordt attent gemaakt (Rom. 1:20-21), waarop de mens op de een of andere religieuze manier reageert. Tóch is de reactie van de ongelovige nog geen logisch bewijs dat God bestaat. Hij wordt hierdoor niet overtuigd. Voor hem is het communisme en het nihilisme — ook in een religieuze vorm — juist een bewijs dat God *niet* bestaat. En de ongelovigen voegen er aan toe: zie eens hoe de kerk op retoer is. Wat moeten we hierop zeggen?

Maar met het godsbewijs van de *ordelijke* schepping zijn we al evenmin gelukkig. Zelfs wanneer een ongelovige erkent dat het heelal een kunststuk is en hij het antwoord op haar ontstaan schuldig moet blijven, de schepping zelf kan een ongelovige nooit overtuigen dat God bestaat. Waarschijnlijk vraagt hij zich af waarom de God die het in de schepping zo keurig voor elkaar heeft niet in staat is de zaken hier op aarde op orde te stellen. Wat nu gezegd?

Och, wat betekent eigenlijk het geloof van hen die in een 'supreme being' geloven? Voor hen is God niet meer dan iemand waarvoor je eerbied hebt, maar die toch in het leven van elke dag geen belangrijke rol speelt. De bijbel vraagt een *dieper* Gods-geloof. Een geloof waarin God, de Schepper als de Vader van Christus ook onze *Vader* is, met Wie we dagelijks omgaan. Met de godsbewijzen komen we dus niet verder.

De godsbewijzen moeten echter niet alleen om *practische* redenen (omdat ze onbruikbaar zijn) worden afgewezen, maar vooral omdat de *bijbel* ons duidelijk leert dat wij God niet leren kennen via ons *verstand*. Uit onszelf kennen we God niet. We weten dat eigenlijk ook wel. Toch is dat godsbewijs steeds weer zo verleidelijk om te gebruiken.

Enige tijd geleden heeft er voor de t.v. in Washington, volgens een verslag in *Christianity Today* (21 januari 1966) een discussie plaats gehad tussen enkele welbekende 'scientists' (met nadruk werd vermeld dat ze 'distinguished' personen waren) waarbij Dr. Carl F. H. Henry, de hoofdredakteur van *Christiantiy Today*, als discussieleider fungeerde. De heren werd de vraag voorgelegd: "Does the Bible conflict with modern science?" (Is de Bijbel in strijd met de moderne natuurwetenschap?)

Op zichzelf behoeft tegen een dergelijke t.v. discussie en de gestelde vraag geen bezwaar te worden gemaakt. Wanneer de gelegenheid wordt geboden om de hoorders duidelijk te maken wat de Bijbel leert en hoe de Bijbel een boodschap heeft voor de wetenschapsmensen, dan moet men deze gelegenheid niet ongebruikt laten. Het gevaar is echter groot dat men probeert te bewijzen dat de Bijbel werkelijk nog niet zo 'vreemd' is en dat het geloof in God — ook in deze technische en wetenschappelijke wereld — uit de toon valt. Wij moeten dan het geloof in God wat meer *aannemelijk* maken. Kan dat?

Wanneer wij als *gelovigen* al moeite hebben God aan te nemen zoals het behoort, denkt u dan werkelijk dat een óngelovige ooit God zal erkennen via het verstand? De bijbelse boodschap druist immers tegen ons verstand in. Wij hebben de Heilige Geest nodig om ons hart te openen. Hoe zouden we verwachten dat anderen God wel zouden aannemen op *ons* gefabriceerd bewijs?

Ook al wordt in het debat erkend dat men het bestaan van God niet kan bewijzen, toch wordt de *orde* van de schepping als een 'very strong evidence' beschouwd. Het wordt helemaal 'griezelig' als een der deelnemers, Dr. Pollard, beweert, dat de moderne wetenschap het product is van de westelijke christelijke beschaving. Deze stelling is nogal aanvechtbaar. Trouwens een christelijke beschaving is meestal niet hetzelfde als een *waar* christelijk geloof. Misschien is dit zo het geval wanneer men, zoals Dr. Pollard gelooft, dat de mens over het vermogen beschikt de natuur-orde van de schepping te begrijpen. (He has the capacity for understanding the natural order which God created.)

Professor Buerger vindt dan ook dat vooral de 'scientists' de Bijbel moeten lezen waar de lezer op het hart wordt gebonden God, de Schepper van de Orion, te zoeken. Dit klinkt mooi, maar zou de 'scientist' niet om andere reden — de boodschap der verlossing — de Bijbel moeten lezen? Daarover wordt in het debat gezwegen.

Wij twijfelen *voor geen moment* aan het orthodoxe geloof van Dr. Henry. Maar we willen er toch op wijzen hoe voorzichtig men moet zijn om te proberen de Bijbel — en daarmede God — recht te doen door te beweren dat er geen tegenstrijdigheid is tussen de Bijbel en de moderne natuurwetenschap. Men krijgt zo het idee dat de orthodoxe christenen zich dan weer gerust voelen: gelukkig de Bijbel behoeft het tegen de wetenschap niet af te leggen. Nu voelen we ons weer een beetje opgebeurd en helpt het ons onze minderwaardigheid onder de knie te krijgen.

Moeten we dan maar met de armen over *elkaar gaan zitten?* Moeten we alle golven van kritiek — vaak onbillijke kritiek — over ons heen laten gaan? Zeker niet! We mogen gerust valse beschuldigingen recht zetten om zodoende de Bijbel beter tot haar recht te laten komen. Maar we moeten niet verder gaan en de indruk geven alsof, na deze belemmeringen opgeheven te hebben, het voor de ongelovige gemakkelijker is om in het bestaan van God te geloven. Dit is beslist niet zo.

Onze taak is *getuigen* — in woord én daad. Dit is nog veel moeilijker dan via een zogenaamd logisch bewijs het bestaan van God aannemelijk te maken.

Paul Tameling

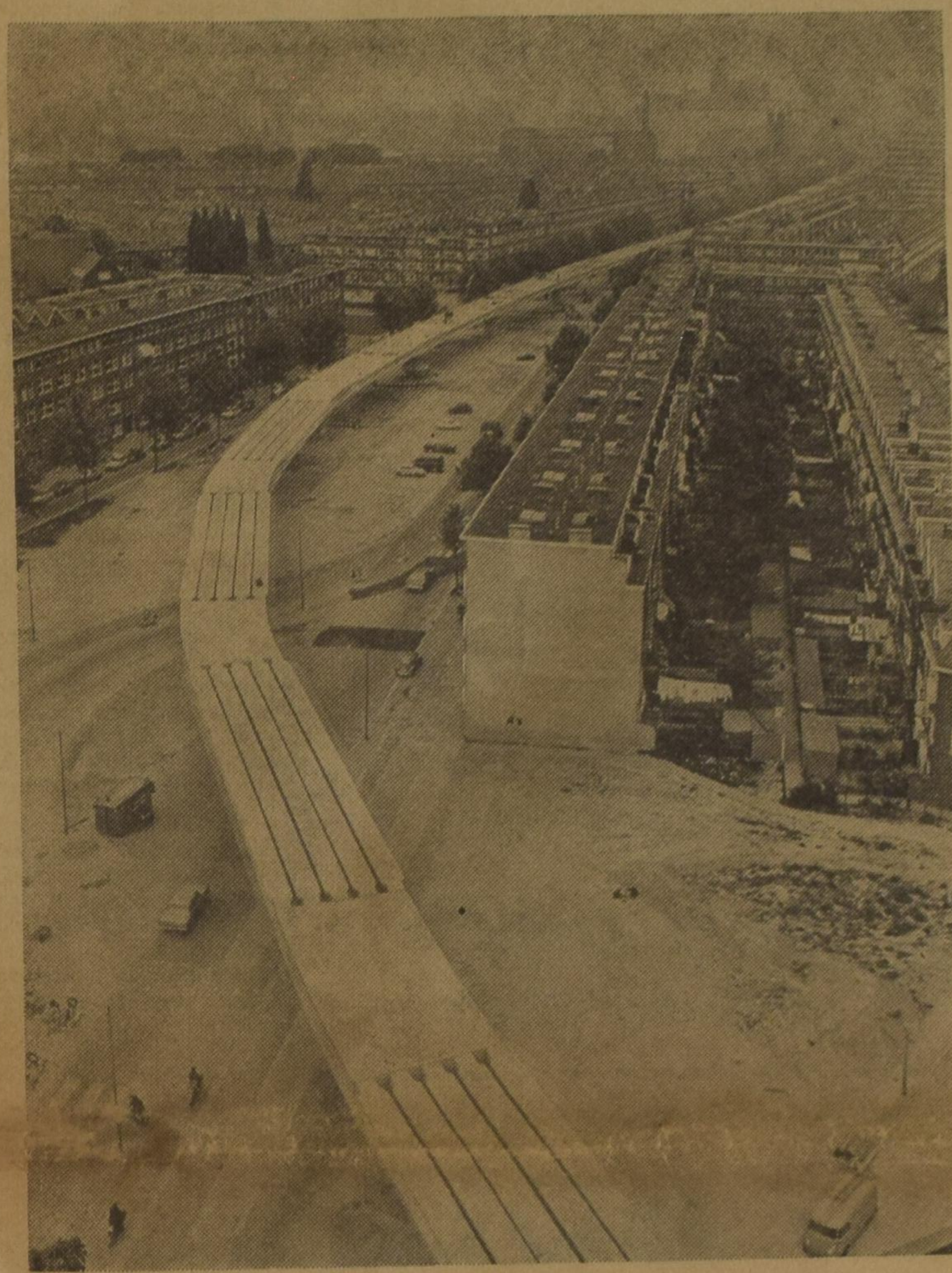

ROTTERDAM'S METRO-SPOORWEG

Als een enorm lint slingert het bovengrondse gedeelte van de in aanbouw zijnde metro-spoorweg zich door Rotterdam-Zuid. Op de achtergrond de Maashaven.

Profs. Ridderbos en Seerveld in Toronto

Overdag waren het geen dertig, maar zeventig tot tachtig, en 's avonds waren het geen zeventig maar vier- tot vijfhonderd, die naar de Toronto Christian High School gekomen waren om de professoren Ridderbos en Seerveld te horen. Het was een door-de-weeksedag, waarvoor de meesten zich hebben moeten vrij maken. En de samenkomsten waren door de A.R.S.S. belegd. Als dit een teken is van meer toenadering en minder meningsverschil, dan is er zeker reden tot blijdschap.

En dan sloot de lezing van de Kamper hoogleraar, dr. Herman Ridderbos, daar prachtig bij aan. Hij hield namelijk een referaat over het Koninkrijk Gods en de Kerk (morgenvergadering) en het Koninkrijk Gods en ons leven in de wereld (middagvergadering).

Er is, aldus prof. Ridderbos, altijd veel misverstand over Kerk en Koninkrijk Gods geweest. Enerzijds is er het Roomse standpunt, dat de Kerk het terrein is waarop Christus Zijn heerschappij uitoefent. Anderzijds zijn er christenen, die de nadruk leggen op de innerlijke vroomheid, die de band aan Christus geeft. Voor hen is het Koninkrijk die gemeenschap met Christus. Daarnaast vindt men tal van variaties, van een plaatsen van dat Koninkrijk naar de toekomst tot een beschouwing, dat het hier en nu vorm en plaats heeft.

In de gereformeerde theologie heeft de Kerk een dominerende plaats, vaak ten koste van het Koninkrijk. Daar zijn wel oorzaken voor aan te wijzen, maar het eigenlijke van het Koninkrijk kwam daardoor in de schaduw te staan.

Het bijbelse standpunt is echter, dat het Koninkrijk Gods dominerend is en dat de Kerk de "innercircle" is in de "wider circle" van het Koninkrijk.

Tegenover veel twijfel over wat het Koninkrijk dan nu betekent, stelde prof. Ridderbos dat Jezus duidelijk heeft gemaakt, dat God de sluizen van de toekomst heeft opengezet, zodat in de komst van Christus de krachten van de toekomst openbaar zijn geworden.

Daar middenin is de Kerk. Christus is niet alleen het Hoofd van de Kerk, maar tevens het Hoofd van alle dingen in hemel en op aarde. Het Koninkrijk van Christus omspant alles — maar de Kerk is Zijn lichaam. Wat dit Koninkrijk betekent in de wereld moet gezien worden in de Kerk. Vandaar dat de apostel Paulus — speciaal in de brief aan Efeze — zoveel aandacht geeft aan de opbouw van de geïnstitueerde Kerk. Hij snijdt af, dat onze kennis van de Zoon van God slechts bestaat in de wijze waarop onze gang naar de hemel is uitgestippeld. Hij laat zien, dat wij alles zien in de relatie tot Christus, niet alleen de Kerk, maar ook de wereld, ook de samenleving, ook de geschiedenis, ook de wetenschap, aldus prof. Ridderbos.

In de middagvergadering sprak dr. Ridderbos over het Koninkrijk Gods en ons leven in de wereld. Aansluitend op de morgenlezing ging het nu over ons leven van alle dag, met betrekking tot het Koninkrijk.

Als vanzelf komt hierbij dan de christelijke vrijheid in het geding. Dat is dan wel in de eerste plaats de vrijheid van zonde en de vrijheid om het leven uit God te ontvangen.

Omgekeerd is het Koninkrijk. "Alle dingen zijn van u," zegt Paulus, "alle dingen zijn van u, maar gij zijt van Christus en Christus is van God." Het Koninkrijk Gods sluit de wereld niet uit voor de gelovigen, het opent juist de wereld voor hen. De kerk is niet van de wereld, maar in de wereld, want de wereld is van God en Christus kwam om de wereld met God te verzoenen.

Naast de christelijke vrijheid staat daarom de christelijke missie. En het veld daarvoor is niet alleen de ziel, ook niet alleen de Kerk, maar het veld is de wereld.

Christelijke organisatie kan dan ook nimmer ten doel hebben een zich afsluiten van de wereld, maar een binnengaan in de wereld. De vraag is niet alleen of zulk een organisatie christelijk is, maar of ze politiek is, of sociaal, of wetenschappelijk. Het "christelijke" mag nimmer het eigenlijke verdringen.

In de avondvergadering sprak Dr. Calvin Seerveld, professor aan het Trinity College in Chicago, over "the meaning of silence for daily life and Sunday worship".

Toen de apostel Johannes in zijn visioen de ontvouwing der wereldgeschiedenis zag, was er bij de opening van het zevende zegel een stilte in de hemel van een half uur lang, zo begon Dr. Seerveld zijn lezing. Stilte heeft dus een bepaalde plaats in het handelen Gods.

De meeste mensen leven A.D. — in het jaar van onze Heer. Zij leven in de tijd na de dood en opstanding van Jezus Christus en in afwachting van Zijn wederkomst. Gedurende die tijd wordt er erg veel leven gemaakt, maar dat mag ons niet in de war brengen.

Is stilte een gift van God of is het een gebrek aan iets?

Als wij, aldus dr. Seerveld, een blik slaan op de dieren- en plantenwereld, dan treft ons daar een opvallende stilte, niet gedwongen, maar natuurlijk. Geluid wordt gefabriceerd.

Stilte is een voorbereiding voor het handelen Gods.

Nu kan men stilte ook verafgoden. Mannen en vrouwen kunnen om verschillende reden stil zijn, gelukkige en ongelukkige. Maar in wezen is het een wachten op wat God gaat doen. De echte stilte is vol spanning. Twee mensen, die elkaar liefhebben, weten dit. Het is een inleiding, een voorspel tot een groots gebeuren.

Zo kon de Heiland stil zijn. Hij wachtte op Zijn Vader. Hij wachtte op God, tot Hij spreken zou.

Kennen wij dit nog? Kunnen wij echt stil zijn om nauwlettend te zien en te horen, wat God gaat doen? Dat heeft betrekking op ons persoonlijk leven, maar niet minder op de Kerk. De Kerk, die toch wel erg belangrijk is, die de sleutels houdt, moet stil zijn, want God spreekt.

In persoonlijk leven en in kerkelijk leven moet er tijd zijn om stil te wezen, om af te wachten, om gereed te zijn voor het ontvangen van de openbaring van God. Want de stilte is de voorbereiding voor de ontmoeting met God en voor actie voor Hem.

KLM BESTELT 10 DC-9-30 VLIEGTUIGEN

De KLM heeft bij de Douglasfabrieken in Californië (V.S.) een bestelling geplaats voor 10 DC-9-30 straalvliegtuigen voor de korte en middellange afstand.

De DC-9-30 is de verlengde versie van de DC-9-10, waarvan er deze zomer zes op de Europese lijnen van de KLM worden ingezet. Dit vliegtuig kan dan ook 32 passagiers meer vervoeren dan de huidige DC-9-10, welke plaats biedt aan 73 passagiers.

De vijf DC-9-30's, welke in het voorjaar van 1968 zullen worden afgeleverd, zijn van het zg. "Quick Change" type, dat in ongeveer een half uur van passagiers- tot vrachtvliegtuig of omgekeerd kan worden omgebouwd.

Als vrachtvliegtuig gebruikt kan de DC-9-30 QC een maximale lading van 14.400 kg vervoeren over een afstand van 1200 km. De DC-9-30 "Quick Change" zal dan overdag de Electra II's op het Europese luchtnet vervangen en des nachts de DC-7F vrachtvliegtuigen, welke ook nu doorgaans 's nachts opereren. Op deze wijze verwacht de KLM met de 10 DC-9-30's in totaal 15 vliegtuigen te kunnen vervangen. Deze aankoop van DC-9-30 vliegtuigen voltooit het moderniseringsprogramma van de KLM-vloot, die van 1968 af dus gestandaardiseerd zal zijn op twee types, t.w. de DC-8 and de DC-9.

Met deze aanschaf is een bedrag van $47,5 miljoen gemoeid, waarbij de reserve-onderdelen zijn inbegrepen.

—*KLM Nieuws*

NAAR NEDERLAND!!

Wij verzorgen Uw passage voor BOOT of VLIEGTUIG. Ook voor Uw familie overkomend uit Nederland. Indien gewenst wordt nu ook Uw bootreis gefinancierd met "PAY LATER PLAN". Alle inlichtingen:

VAN HERWERDEN TRAVEL SERVICE

741 King Street E. OSHAWA, ONT. Telefoon RA 3-4471

Synode Christian Reformed Church

IMPRESSIES

Bij al wat gezegd zal kunnen worden van de Synode 1966, zeker niet, dat er traag en langzaam werd gewerkt. Mogelijk wel het omgekeerde: dat te veel haast gemaakt werd met het afwerken van het agendum.

Was het agendum het meest omvangrijke, dat ooit voor een Synode in de Chr. Ref. Church is gepubliceerd, de vergadertijd was bijna een record in omgekeerde richting.

Het was zaterdagavond van de eerste week, dat ik m'n eerste impressies voor U schreef' vrijdagmiddag daarop opende de deur van de Air Canada Viscount zich om 1 uur op Toronto Airport. Door die deur spoedden zich naar het platform: de nagenoeg voltallige delegaties van de Ontario classes.

En zo is ook deze Synode weer geschiedenis. Verleden tijd: allereerst die wonderlijke gemeenschap, die men willens of onwillens ondergaat. De ontmoeting met de broeders. Broeders ondanks alle verschil van afkomst, van kerkelijke en maatschappelijke positie. De gemeenschap van leden en adviseurs van de Synode en de gemeenschap met de leden van de ontvangende kerk. En zelfs de gemeenschap met heel de community.

Ook dat, inderdaad.

Want of men nu samenkomt in Grand Rapids, Sioux Centre of in Pella: men voelt zich opgenomen in Holland in Amerikaanse zetting.

Hier meer, daar minder: maar ergens lopen vele lijnen terug naar het oude vaderland. En toch is het de U.S.A. en toch is men voor alles Amerikaan.

En daar komen dan de Canadezen.

Canadezen? Neem me niet kwalijk, broeder, maar je Hollanderzijn ligt bij jou er nog veel duidelijker bovenop, hoewel de jongeren onder de Canadezen meer moeite hebben met de Hollandse taal dan de oude Amerikanen.

En zo is het een soort verbroederingsfeest: op de terreinen van de Synode, in de winkels en restaurants en vooral 's zondags in de kerken en in de gezinnen. Niemand immers zat 's zondags verlegen met de vraag waar te gaan voor een beetje vergoeding van eigen home, familie en gemeente. Ieder, die in Pella bleef ontving een keurige uitnodiging om hier of daar als gast de zondag door te brengen.

Ja, die zondag, dat een Synode in town is, dat betekent wat. Gastpredikers nemen algemeen de preekstoelen in en als gastleden hebben ze scores van dominees en ouderlingen, niet te spreken van de professoren onder hun gehoor.

Het is een mengelmoes van liturgische vondsten en vernieuwingen. Koren en kwartetten, orgels en piano's: er is voor ieder wat wils. Het één staat u meer aan dan het andere. Maar in het algemeen kom je er vandaan met de bekentenis: zo kan het ook. Of: waarom eigenlijk niet?

Het komt echter ook voor dat U zucht: "Alle verandering is nog geen verbetering".

Maar het mooie is de volle kerken. In de morgen en in de middag.

Het is wel heel sterk geconcentreerd op de kerk. Zelfs de Christelijke Vakbeweging krijgt in Pella geen voet aan de grond. En de politieke aandacht zweeft wel erg negatief tussen Republican en Democrat. Wat neerkomt op: voor of tegen de welvaartstaat. En het is een kerk, die de ontmoeting met de wereld mist.

Maar men maakt er dan toch wel wat van, als men lid van de gemeente van Christus is.

Tegelijk is een van de meest verontrustende vragen, waarom de Chr. Ref. Church, ondanks alle evangelisatiewerk, dat veel vrucht afwerpt, niet groeit, zelfs in ledental achteruit gaat, als men let op het 'verkeer' van en naar andere denominaties. Deze vraag, op de Synode gebracht van verschillende zijden, zal door een commissie spe- [illegible] bekeken worden.

Is het waar, wat van Amerikaanse zijde werd gezegd, dat dit heel begrijpelijk is, als men in gedachten houdt, dat velen van onze mensen vanwege hun maatschappelijke positie her en der over het grote Amerikaanse halfrond worden verplaatst? Dus vanzelf velen van hen naar plaatsen gaan waar geen Chr. Reformed Church gevonden wordt?

We zullen het resultaat van de studie moeten afwachten.

Ja, wat is de oorzaak, dat de Zending en de Evangelisatie toch zo gezegend worden?

Natuurlijk hadden die een ruime plaats op het agendum. De Inner City evangelisatie (evangelisatie in de binnensteden) zal met kracht worden voortgezet. Hier en daar reeds begonnen, schijnt dit werk 'aan te slaan'. De oogst in Nigeria is overgroot. We horen, Heer inderdaad van rijke zegen.

Ondanks de spanningen, die bij de zelfstandig-wording van deze volken overal zich voordoen.

Het was muisstil toen de nieuwe radio-dominee, Rev. Nederhood, de Synode toesprak. En alleen maar verwondering over de wijze waarop deze man, als opvolger van Dr. Eldersveld, de gave van het woord heeft. Een profeet in zijn eigen soort. Ja, we moeten ons er in Canada toch nog maar eens op bezinnen of we nu werkelijk niet meer kunnen doen voor de quota's voor deze en andere doeleinden. Want die klacht komt elk jaar weer terug: "Waarom doet U niet meer, broeders?" Niemand verwacht honderd procent van ons, maar zelfs dan is het resultaat nog veelszins zo droevig.

Spreken over Dr. Eldersveld: wist U dat elk jaar het Obituary Committee op de Synode z'n eigen plaats heeft? In een sober en keurig rapport worden dan alle predikanten en professoren die in het afgelopen jaar zijn heengegaan, herdacht. In het bijzonder worden wij door dit rapport, met de hymn die daarna gezongen wordt, eraan herinnerd, dat het alles maar voor een korte tijd is, dat we, ook als ambtsdragers, aan de strijd mogen deelnemen. De strijdende kerk, verbonden met de triumferende kerk en op weg om zelf weer deel daarvan te worden.

Dat moet je wel goed vasthouden. Als het allemaal maar doorgaat, dag in dag uit: het luisteren en het discussiëren.

Het is de kerk onderweg.
De kerk in het strijdperk.
De kerk, die ook geen stilstand kent.
De kerk, die gestuwd wordt door de Geest en belaagd door de Satan.
Christus en de Antichrist.

Ja, dan kun je geduld hebben met de zonden van de kerk. En de ontrouw. En tegelijk er tegen strijden. Maar op de juiste wijze en in het juiste perspectief.

Nu, dat was dit jaar wel allemaal erg nodig. Want, wat is er al veranderd in de Chr. Reformed Church in de laatste tien jaar? Alles scheen zo vast en zeker. Maar een nieuwe bezinning dringt zich ook aan ons op. En nieuwe verantwoording van de oude Waarheid wordt gevraagd.

Daar zijn de vragen aangaande de kerkelijke verdeeldheid. We hadden geleerd om ons er niet meer zo druk over te maken. Ons er in te schikken. Via de pluriformiteitsidee er zelfs iets goeds van gemaakt.

Dat is wel afgelopen. We weten dat we broeders en zusters hebben in andere kerkgemeenschappen. Waarom dan niet samen met ons binnen dezelfde muren?

Daar kwamen: de Orthodox Presbyterians, de Reformed, de Canadian Reformed kerken en anderen. Er was een sterke wil om ze te ontmoeten en gemeenschap met hen te zoeken. Het standing committee voor eenheid met andere gereformeerde belijders krijgt het druk, met de commissies, die met hen samenwerken.

De vraag naar onze verhouding tegenover de Geref. Kerken, die als één van onze zusterkerken ons bericht heeft, dat ze geen principiële bezwaren ziet voor aansluiting bij de Wereldraad van Kerken. We zullen er het onze van moeten zeggen. We hebben al het een en ander gezegd, enkele jaren geleden. Maar: in Nederland heeft dit vraagstuk, voor dit besluit viel, heel wat studie gekost. Bezinning op de vraag aangaande ware oecumeniciteit. De Synode wil tot een verantwoord antwoord komen en dus: een studiecommissie. En daar hebt U het geheim van deze Synode. Van haar lange agenda en haar toch zo korte vergadertijd.

Voor alle grote en ingrijpende zaken werd het eigenlijk: uitstel. De "zaak Dekker" bijvoorbeeld. Prof. Dekker van het Seminary in Grand Rapids heeft de vraag gesteld, openlijk: "Zijn we voldoende bezorgd over hen, die Christus niet kennen?" Als Professor in de Zendingsvakken meende hij deze vraag ontkennend te moeten beantwoorden. Aanwijzend als een der oorzaken een verkeerde gedachte over het Evangelie. Wij moeten uitgaan en de mensen zeggen, dat God hen liefheeft, zonder uitzondering. Wij moeten zeggen tot en ieder die ons hoort: "Christus is voor U gestorven".

Omdat hij natuurlijk wel zag, dat dit ons brengt in de buurt van een algemene verzoening, trachtte hij tegelijk, door het aanbrengen van onderscheidingen, in de lijn van de Geref. belijdenis te blijven.

Over deze zaak kwam een rapport ter tafel van 70 bladzijden. Met verschillende conclusies, die ter aanneming aan de Synode werden voorgesteld, afwijzend de gedachten van Prof. Dekker. De Synode ging niet verder, dan uit te spreken, dat "basically" dit rapport de traditie der Reformatie op de gewraakte punten weergaf. Maar men wilde nadere precisering in verschillende opzichten. Toen de rapporteur al heel spoedig gedurende de discussie toegaf, dat hij zelf voelde, dat hier en daar vooral de geformuleerde punten nadere uitwerking vroegen, was het lot beslist. Volgend jaar hoopt de commissie terug te komen met een aangevuld en meer schriftuurlijk gebaseerd rapport.

Wilt U meer over deze zaak en andere belangrijke problemen weten abonneert U dan op "Church and Nation", dat voor de Synode uitkwam met een prachtig nummer over het agendum van de Synode. Exemplaren van dit nummer deden druk de ronde op de Synode en werden niet minder druk gelezen. Want men is geïnteresseerd in wat 'Canada' zegt. Men weet zo langzamerhand dat er verschillenden onder ons zijn, die in staat zijn mee te spreken op een wijze, die de kerk verder kan helpen. Ook juist in vragen, die zich voordoen in deze tijd. De tijd is voorbij, ook voor de Geref. gezindte dat men alles dacht te kunnen afdoen met een zeker afgerond stelsel van Gereformeerd denken.

Daar waren andere zaken, die hiervan spraken. Ze gingen alle naar commissies, die een nadere studie zullen maken, om het volgend jaar of het jaar daarop te rapporteren.

Daar was de vraag: Zullen we meewerken om een nieuwe Bijbelvertaling tot stand te brengen door een groep van Evangelische bijbelgeleerden? Of zullen we ons wenden tot de Commissie, die bezig is met een herziening van de Revised Standard Version? De meest moderne Engelse Bijbelvertaling in de U.S.A.?

Het laatste zal nu gebeuren gaan. Onze experts, speciaal in de Oud-Testamentische vakken zullen proberen invloed uit te oefenen, zodat mogelijke bezwaren tegen sommige gedeelten in deze vertaling zullen vervallen.

Er zullen niet velen zijn in Canada, die hier niet hoopvol uitzien naar de toekomst. We gebruiken toch de nieuwe vertaling in de Hollandse diensten, terwijl we in de Engelse diensten ons moeten behelpen met de King James Version of de American Standard Version.

Een andere commissie zal zich gaan bezig houden met de vragen rondom Schepping en Evolutie. Het schrijven van sommigen over deze zaken in kerkelijke bladen had verschillende kerkeraden aanleiding gegeven om kerkelijke maatregelen en/of om studie te vragen. De synode was niet zo te spreken over de wijze waarop sommigen menen deze dingen aan de orde te moeten stellen. Maar men wil allereerst verdere studie gemaakt zien. Theologen en vakgeleerden zullen zich samen gaan bezinnen. En zo ziet U inderdaad de verandering.

Als het nu maar niet wordt: verandering ter wille van de verandering. Zodat men zegt: "het moet anders", terwijl men niet weet wat men nu eigenlijk anders wil. Als er veranderd moet worden, laat dan het Woord het richtsnoer zijn. En het Licht, dat ons leidt.

Als het ons woord wordt, gevolgd door het Woord voorzover wij het nodig denken te hebben, dan is alles verloren.

Ik zou nog vele impressies kunnen geven. We zullen het hierbij laten. Ook anderen zullen schrijven over wat passeerde in Pella.

Een wens, die aan het einde allen hadden was wel, dat de Synode kan vergaderen in een zaal waar de geluidsinstallatie foutloos werkt. Zoals het hier was deed het beslist veel afbreuk aan de discussies.

En dat is niet nodig in onze tijd en met ons modern 'equipment'. En vandaar een andere wens: een "pushbutton" op de plaats van elke afgevaardigde.

Wat zou dat het stemmen vergemakkelijken!

Een ouderling-afgevaardigde, Assistant Professor in Mechanical Engineering vertelde me, dat zulk een uitrusting de kerken nog geen honderd dollars hoefde te kosten.

Nu dat kan wel. Als U weet, dat we mensen hebben als de gebroeders Vermeer van Pella, die de Synode met alle adviseurs en aanwezige dames een volledig diner aanboden. Ze zijn fabrikanten o.a. van een nieuw model "boomverhuizer" en af en toe geven ze een vliegtuig weg voor de Zending Zo zijn er velen in de Chr. Ref. Churches, die de kerk en het Koninkrijk diep in het hart dragen.

Moge de Geest van God een nieuw vuur in hun en in ons aller hart doen branden.

Voor Christus, de Heiland!
Voor Christus, de Heer!

Jac. Geuzebroek

Droomt U er van een eigen huis te bezitten?

Maak het werkelijkheid! Zie Uw spaargeld aangroeien door regelmatig in te leggen en regelmatig rente te verdienen op een Royal Bank Spaarrekening.

ROYAL BANK

de bank voor de sparende man

GOEDE BANEN

GAAN ALS REGEL UITSLUITEND SAMEN MET

GOED ENGELS

Indien U Uw Engels wilt verbeteren, volg dan een van de twee zesweekse cursussen voor volwassenen van alle leeftijden die door de Ontario Afdeling voor Burgerschap wordt gehouden in **Toronto** en **Hamilton** van 11 juli tot 19 augustus.

VIER AVONDEN PER WEEK, van 7.30 tot 9.30.
KLASSEN OP ELK NIVEAU.
INSCHRIJVING BEGINT OP 4 JULI, VANAF 7 UUR N.M.
GEEN INLEGGELD.

De plaatsen: TORONTO . . . Central Technical School, 275 Lippincott Street

HAMILTON . . Central Secondary School, 192 Wentworth Street North

Voor volledige inlichtingen telefoneer: Toronto 365-2285 of Hamilton 527-3811

JOHN YAREMKO, Q.C. Minister

J. S. YOERGER, Q.C. Deputy Minister

DEPARTMENT OF THE PROVINCIAL SECRETARY AND CITIZENSHIP
PROVINCE OF ONTARIO

CALVINIST-CONTACT

DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY

P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.
Phone 547-1488 and 547-1489

Editorial Committee: Revs. J. Geuzebroek (president), J. Van Harmelen (secretary), Dr. R. Kooistra.

Editor: D. Farenhorst.

Publisher: Guardian Publishing Company Ltd., Hamilton, Ontario.

Calvinist-Contact is published Friday every week.
Closing date: Saturday before date of issue.
Subscription price: $5.00 per year.
All communications should be addressed to the office of Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

Articles in this paper express the viewpoints of the authors and do not necessarily express the opinion of the editors.

The publisher will not be responsible for the loss of any manuscript, drawing or photograph. The publisher accepts no responsibility for opinions of its authors.

WAT DENKT U ERVAN?

HET HUISBEZOEK

Ons laatste onderwerp betrof het kerkelijk huisbezoek. Verscheidene lezers hebben hun zienswijze medegedeeld. Het blijkt wel, dat in grote lijnen zij niet zoveel verschil van inzicht hebben, maar dat in de kleinere punten zij toch wel verschillend denken.

Het kerkelijk huisbezoek is zeer gewild, — en daarom is men vaak onvoldaan. Men wil het niet missen, en daarom komen vragen en opmerkingen in lange brieven voor de dag. In die geest hebben wij de verschillende brieven gelezen.

De vragen waren aldus:

1. Welk doel heeft naar Uw mening het kerkelijk huisbezoek?
2. Bent U er ieder jaar op gesteld dat U het ontvangt of zoudt U er wel buiten kunnen?
3. Bent U doorgaans voldaan over dit bezoek, of doorgaans niet?
4. Maakt U er een gewoonte van, dat het gehele gezin aanwezig is als het huisbezoek wordt gebracht?
5. Vindt U dat de vader in het gezin (of althans het hoofd van het gezin) de vragen van de ouderlingen moet beantwoorden of dat alle leden van het gezin hieraan moeten deelnemen?
6. Komen persoonlijke geloofsvragen bij Uw huisbezoek aan de orde of vindt U dat die daarin niet behoeven voor te komen?
7. Wat vindt U van de ouderlingen? Zijn zij over het algemeen voor hun taak berekend?
8. Hebt U bepaalde wensen ten aanzien van het huisbezoek?
9. Welke opinie hebt U over de z.g. "jeugdouderlingen"?

Over de eerste vraag lopen de meningen niet sterk uiteen. Men ziet in, dat het huisbezoek dient om de band met Christus en met elkaar te verstevigen. Maar de tweede en derde vraag hebben de meesten aanleiding gegeven om in meer of mindere mate hun misnoegen uit te spreken. Men ziet het doel, maar dit doel werd niet bereikt. Men had zich verheugd op een goed gesprek, maar het is er niet van gekomen.

Wij citeren enkele brieven:

"Zeer op gesteld. Geen huisbezoek kan zeer zeker verslapping brengen. Maar zeer vaak zijn wij er niet voldaan over."

☆

"Ik heb in ruim 20 jaar geen huisbezoek gehad en heb het niet gemist. Had alleen huisbezoek in 1963 en 1964. Die twee keren werd alleen over onbelangrijke dingen gesproken."

☆

"Het is noodzakelijk, maar voldaan zijn we meestal niet. Beperkte tijd en omstandigheden maken het vaak gedwongen gesprekken en een moeilijkheid om onze geestelijke gesteldheid aan een vreemde uit te leggen."

☆

"Wij wonen nu tien jaar in Canada. Tien keer hebben wij het gewone huisbezoek gehad. Daar is één keer bij geweest, dat werkelijk huisbezoek werd gedaan. De andere 9 keer werd er gevradgd hoe het ging met de farm, of die winstgevend was, enz. Op het laatst werd ook nog gevraagd naar het kerkbezoek en het gaan naar het avondmaal. Tot een werkelijk geestelijk gesprek kwam het niet."

☆

"Ik heb een ouderling gekend, die binnenkwam met: En . . . wat denk jij van de Christus?" Recht op de man af en daar moet je antwoord op geven. Dit is het type ouderling, dat de kerk hard nodig heeft. Of ze er nog zijn?"

☆

"Men vreest het huisbezoek, omdat men er geen weg mee weet. Men zucht verlicht als het weer over is voor een jaar. Het huisbezoek moet niet afgeschaft worden, het moet beter worden gebruikt."

☆

Uit deze en andere antwoorden blijkt wel, dat men het huisbezoek niet kwijt wil, maar dat men er meer van verwacht dan het geeft. Verschillende briefschrijvers wijzen erop, dat gaandeweg de ouderlingen zelf beter worden. Toen we in de eerste jaren van de immigratie waren, was hun onbedrevenheid opvallend. Daar komt nu verandering in, maar dit neemt toch niet weg, dat men voelt iets waardevols te hebben, dat echter niet ten volle wordt benut.

Men is het er wel over eens, dat het een bezoek is voor het *gezin* ("family visit") en dat vader niet alleen aan het woord moet. Alle leden van het gezin hebben zich te uiten. Dit is niet altijd even gemakkelijk. Niet voor de gezinsleden, om ten overstaan van anderen hun moeilijkheden uit te meten. En niet voor de ouderling om hen allen aan het spreken te krijgen en het juiste woord te spreken. Het gaat in het huisbezoek om belangrijke dingen! Het gaat om onze verhouding tot God en tot Zijn Kerk.

Hier zitten heel wat mensen mee, zoals uit de brieven blijkt (vraag 6).

"Dit is in de diepste zin het doel van het huisbezoek. Het moet als het ware een voortzetting zijn van onze persoonlijke geloofsbelijdenis. Maar dan moet het ook zo door de ambtsdragers worden ingezien. Het moet niet een nieuwsgierig indringen zijn, soms afkeurend voordat we uitgesproken zijn. Dan praten wij langs elkaar heen. En bij het afscheid zijn we onvoldaan en hebben we niets bereikt."

☆

"Ze zijn er wel, maar worden m.i. vaak niet gedaan deels uit schuchterheid, onverschilligheid of wat heeft een ander er mee te maken."

☆

"Persoonlijke geloofsvragen komen aan de orde als daar de tijd voor gegeven wordt. Maar meestal is het zo, dat de broeders graag twee bezoeken op een avond doen. Om uit te praten over een geloofszaak is de tijd te kort en er komt dan ook niets van terecht."

☆

"Ze zijn belangrijk, maar je kunt zo maar geen vertrouwen geven. Dit geldt vooral op een kleine plaats, waar iedereen iedereen kent . . . Ik had de dominee gesproken en via een ouderling werd er in een publieke plaats over geroddeld."

☆

"Persoonlijke geloofsvragen komen bij het huisbezoek zeer zelden aan de orde. Het gesprek beweegt zich als regel om de algemeenheden van onze belijdenis. Toch vinden wij dat directe en op de man af gestelde vragen een eerste vereiste zijn en daarom voldoet de wijze van huisbezoek ons niet bepaald. Men spreekt te weinig over datgene, wat het middelpunt moet zijn: Jezus Christus en de persoonlijke verhouding tot Hem."

Als vanzelf bracht dit de vraag naar voren of de ouderlingen voor hun taak berekend zijn (7). We beseffen wel, dat zo'n vraag erg moeilijk te beantwoorden is. Zoveel omstandigheden hebben invloed op het antwoord, zoals de samenstelling van de gemeente, de ouderdom en ontwikkeling van de bezochte, de taal, enz. Maar dit neemt niet weg, dat maar weinigen in hun schik zijn met hun ouderlingen.

"Als niet steeds herkozen ouderlingen komen, en als niet rekening wordt gehouden met jonge gezinnen waarvoor Engels sprekende ouderlingen nodig zijn, dan wordt het bezoek een lege vorm."

☆

"Velen blijven vaak niet voldoende bij het punt."

☆

"In onze gemeente zouden er niet zoveel afgedwaald zijn, als ze trouw bezocht waren. Maar als de kerk minder regelmatig wordt bezocht en er is niemand, die vermaant, gaat deze gewoonte steeds verder."

☆

"De meeste ouderlingen zijn niet berekend voor hun taak, de goede niet te na gesproken. Ik heb er in mijn leven slechts drie ontmoet, die ik werkelijk vertrouwde. Er is veel tijd voor allerlei argumenten betreffende kerkelijke en christelijke zaken, maar aan de persoonlijke nood wordt weinig gedaan."

☆

"De geestelijke wapenrusting wordt vaak gemist. De geestelijke voelhorens zijn niet altijd werkzaam. Waar is de ouderling die heeft leren luisteren?"

☆

"Hier in Canada is m.i. een tekort aan mensen die geschikt zijn voor ouderling, omdat in hun jeugd de tijd of de wil ontbrak om te studeren. Dat wreekt zich hier."

☆

"Er zijn verschillende dominees in onze kerken, die zelf geen huisbezoek doen, waardoor een pas gekozen en onervaren ouderling dus alle steun mist en het met zijn collega naar eer en geweten moet verrichten, in de hoop, dat hij het er goed af mag brengen."

☆

"'k Zou moeten schrijven, dat er in Holland meer stabiele ouderlingen zijn."

Over de jeugdouderlingen is weinig licht verschenen. Sommigen zijn er heel niet voor. Als we ouderlingen voor de jeugd nodig hebben, zouden we hen ook voor bejaarden moeten aanstellen. Volgens hen dreigen wij dan de eerbied van de kerk uit het oog te verliezen. Anderen zijn zeer ingenomen met het instituut van jeugdouderling, mits het begrip "jeugd" duidelijk is. Is zo'n man ook nog de aangewezene voor iemand van middelbare leeftijd?

Het blijkt wel dat over de jeugdouderling zo verschillend wordt gedacht, omdat deze figuur nog wat wazig is. Lang niet iedere kerk kent ze, en die kerken die ze hebben, hebben de man een zeer verschillende taak gegeven.

Al met al hebben de brieven ons er wel van overtuigd, dat men het huisbezoek niet gaarne zou missen, maar dat men er nu ook weer niet zo gelukkig mee is. Men verwacht er meer van dan het geeft. Ouderlingen wil men eren, maar aan ouderlingen stelt men ook eisen. Sommigen suggereren een opleiding, anderen vragen een direkt gesprek. Maar hoe ook, men verwacht van de ouderling (sommige briefschrijvers stellen het éénmans-bezoek voor inplaats van twee) dat hij zielszorger is, dat hij zich inleeft in de vreugden en moeilijkheden van zijn mensen. Naast de predikant zien de mensen in hem de man, door wiens tussenkomst zij God mogen ontmoeten.

Dat stelt eisen, niet alleen aan de ouderlingen, maar ook aan de gemeenten. Het was maar een heel enkele die schreef, dat er in de huiselijke kring voor het huisbezoek moet worden gebeden. Is men voldoende open voor het werk van de Heilige Geest of staat men sceptisch tegenover dit werk van beperkte mensen? Dit ontslaat ouderlingen niet van hun verantwoordelijkheid, maar het stelt de gemeente eveneens voor de plicht om aktief deel te nemen aan de beoefening van de gemeenschap der heiligen.

Wij besluiten met een deel uit een brief, waarin o.i. het huisbezoek goed wordt omschreven:

"Laten wij voorop stellen dat het huisbezoek niet een routine moet worden voor een soort geestelijke volkstelling en verzameling van statistieken. Het moet ook niet worden een van bovenaf eens even vertellen dat men dit moet doen en dat niet nalaten en vooral lid moet worden van en de vergadering moet bezoeken van . . . enz.

Hier is een gedachte: leren spreken met elkaar over geestelijke zaken en geestelijke ervaringen. Een uitwisselen van gedachten en ervaringen op geestelijk gebied. De gemeenteleden en de ouderlingen moeten samen leren rijker te worden van zulk een gesprek. Daar is een van de typische problemen van deze dag en van dit land en van deze tijd: dat we zo moeilijk kunnen spreken van en over het Koninkrijk van Jezus. Als iedere ouderling een eigen groep gemeenteleden heeft die hij persoonlijk tracht te benaderen kan daar rijke zegen uit voortkomen. Men kan het gesprek concentreren op een bepaald punt zoals: persoonlijk gebedsleven, bijbellezen of bijbelstudie, doopbelofte, gezinsverhoudingen, onderwijs aan de kinderen in het gezin, enz. Men moet wel voorop stellen dat dit soort bezoek veel meer vraagt van de ouderling dan te komen met: "ik zal het wel eens even uit de doekjes doen". Niettemin is dit soort bezoek veel meer vruchtdragend door het persoonlijke contact. De nadruk moet weer komen op het diepe persoonlijke contact van elk gemeentelid met Christus en dan 'zullen alle dingen u toegeworpen worden', ook toegeworpen aan de kerk. Het streven moet erop gericht zijn om de leden te behouden voor en te leiden tot Christus."

Onze dank aan allen die ons hebben geschreven.

Wacht niet langer

tot het te laat is. In de natuur zijn kruiden gewassen ook voor Uw kwalen. Wij leveren deze reeds 40 jaren en boeken ongelooflijke resultaten. Verergert Uw toestand niet door het slikken van allerlei giftige pijnstillende dingen, doch neemt de onschadelijke Florageneeskruiden, welke reeds duizenden van hun ziekten genazen. Zij kunnen nooit kwaad, doch alleen goed doen. Meldt Uw ziekte en klachten aan ons.

Voor Canada uitsluitend volle kuren (9 mnd. à $18,00 bij vooruitbetaling).

Kruidenhuis "FLORA"
Westersingel 40, Groningen, Ned.

FREEDOM
is everybody's business !

SEND YOUR DOLLAR to C.J.L. FREEDOM FUND
P.O. Box 151, Rexdale, Ont.

The Committee for Justice and Liberty needs $10,000.00 to finance its actions for freedom of association. What has been your response?

Balance as of last week	— 1,826 contributors	— $5,022.08
Received this week	— 13 contributors	— $ 111.00
Balance as of today	— 1,839 contributors	— $5,133.08

FRIDAY, JULY 1 — DOMINION DAY

MUSICAL FESTIVAL

at Rockwood Conservation Area on Highway 7, between Rockwood and Guelph, Ontario.

MEET THE LAMMERS' FAMILY AT THEIR DISPLAY!

CHRISTIAN BOOK CENTRE

The largest variety of books, records, etc. we have ever shown.

If you have an opportunity, visit our basement bookstore at 36 Longwood Rd. N., 2 blocks North of King W., Hamilton.

Annual Festival 1966

Christian Choir Association of Ontario

to be held on

Friday, the first day of July, 1966

at the

Rockwood Conservation Area

(197 Acres of beauty) on Highway 7, between Rockwood and Guelph, Ontario.

Come and join us on this great day of Christian Fellowship, where we can enjoy good music, singing, camping, swimming, boating, picknicking and fishing. Beautiful beach. Lunches, soft drinks, etc. available.

There will be choirs and bands from Sarnia, Wallaceburg, New Market, St. Catharines, etc.

Opening:

10:30 A.M. BY REV. J. NUTMA OF DUNDAS, ONT.

INGEZONDEN

KERK EN SECULARISATIE

Velen van U zullen ongetwijfeld iets gelezen hebben van de beslissingen die genomen zijn op de onlangs in Toronto gehouden 92ste Generale Synode van de Presbyterian Church of Canada. Het zou ons te veel ruimte kosten om de vele en ver uit elkaar liggende vraagstukken die in behandeling kwamen op te noemen. Verscheidene uitspraken veroorzaakten echter een niet geringe opschudding in de pers. De bedoeling van dit artikel is om een van deze uitspraken tegen het (bijbels) licht te houden. De uitspraak in kwestie, gerecommendeerd door de Raad van Evangelisatie en Sociale Actie (E.S.A.) werd met grote meerderheid door de Synode aangenomen en luidt onvertaald als volgt:

"That the general assembly approve the principle of union security (in collective bargaining whereby the payment of union dues is compulsory for all employees covered by the collective agreement irrespective of union membership) and that labour unions be urged to use their powers responsibly within the law, in the interest of all their members, the public image of trade unions, and the welfare of all the people of our communities and the nation."

In het studie rapport dat door de E.S.A. Raad werd ingediend kwam verscheidene keren de naam van Christian Labour Association of Canada voor. Hieruit bleek wel dat de Raad niet veel van deze organisatie en haar zienswijze moest hebben. Vooral niet haar opvattingen omtrent verplicht lidmaatschap of contributiebetaling aan vakorganisaties die het Koningschap van Christus ontkennen.

Het rapport geeft toe dat de kwestie van "vakbond zekerheid" (union security) vooral in het middelpunt van de belangstelling gekomen is door toedoen van de CLAC en haar leden. Het verklaart dat de Rand Formula een veel beoefende methode van collectieve arbeidsonderhandelingen in Canada is (genoemd naar Justice Rand die een uitspraak deed in de Ford staking van 1946). Een van de kenmerken van deze Rand Formula is de verplichte contributie betaling van alle werkers in een bepaald bedrijf. Ze kunnen daartoe gedwongen worden onder bedreiging van ontslag. Werkers die weigeren lid te worden van de organisatie kunnen echter niet gedwongen worden. Het rapport gaat dan verder met te zeggen dat CLAC leden weigeren contributie te betalen op grond dat dit een overtreding zou zijn van de rechten hun gegarandeerd in **The Canadian Bill of Rights, The Ontario Human Rights Code, and The Ontario Labour Relations Act.** Het rapport verklaart dat de kerk van Jezus Christus moet aandringen op vrijheid en gerechtigheid voor allen. De werkelijke kwestie is echter deze: hebben groepen zowel als personen rechten? En het antwoord is bevestigend. De historie geeft verscheidene illustraties waarin individuele rechten ondergeschikt werden gemaakt aan de rechten van de gemeenschap. Vrijheid mag niet zo worden uitgelegd als zijnde een vrijheid voor onszelf zonder aanzien van het welzijn van anderen. Tot zover het rapport.

We hadden wel wat anders verwacht. Het feit dat de recommendatie van de E.S.A. Raad in zo'n korte tijd op de laatste dag van de Synode "wet" van de Presbyterian Church geworden is en dat zo weinigen een werkelijk bijbels, principieel geluid deden horen heeft ons echter tot nadenken gestemd.

De "church-editor" van een van de grote bladen in Ontario schreef zelfs: "Wat in de wereld gaat de Presbyterian Church doen?" Ja, daar hebben wij ons ook over ve. wonderd. We zouden beter kunnen vragen: "Wat heeft de Presbyterian Church **niet** gedaan?"

Inplaats van alle Christenen op te wekken om gezamenlijk aan hun geloof uiting te geven op het terrein van de arbeid heeft de Presbyterian Church haar steun verleend aan organisaties die dagelijks discriminerend te werk gaan en Canadese werkers de in de grondwet gegarandeerde rechten van vrijheid van vereniging en godsdienst ontkennen.

In plaats van een Christelijk, positief geluid te doen horen ten aanzien van verplicht lidmaatschap of steun aan onchristelijke organisaties, worden de vakorganisaties aangemoedigd hiermee voort te gaan.

Inplaats dat duidelijk werd gemaakt dat geloofsovertuigingen altijd en overal een rol spelen in iemands leven en kijk op de wereld, worden Christenen aangemoedigd dit maar te vergeten als ze voor verplichte contributiebetaling worden geplaatst. Men kan dus niet ontkomen aan de indruk dat de Presbyterian Church het allesomvattende Koningschap van Jezus Christus zo niet ontkent dan toch wel tekort doet.

Vooral, waar de Presbyterian Church wel erkent dat groepen rechten hebben, maar kennelijk niet beseft dat Christenen, als groep, het recht en de plicht hebben om gezamenlijk hun geloof te belijden en te beleven in het verrichten van hun dagelijks werk.

Christenen in Canada dienen alarm te slaan wanneer een kerk een dergelijk negatief geluid laat horen. Want in ons pogen om het Christelijk getuigenis ook op het gebied van de arbeid te doen horen moeten we ons laten leiden door het licht ons geschonken in God's Woord.

Het is diep te betreuren dat de Presbyterian Church of Canada zo gedachteloos heeft gehandeld en als het ware een seculair principe (als union security) het hare gemaakt heeft.

S. De Jong,
Namens de C.J.L. Foundation,
P.O. Box 151, Rexdale, Ont.

GAAT U NAAR
Holland?
VOOR AL UW REIZEN
per boot of per vliegtuig
vraag volledige inlichtingen
bij:
C. STEENHOF
43 Crane Ave.
WESTON, ONT.
Tel. 241-0811 of 249-4921
Vanaf 1 april 1966:
21 dagen vliegreis
MONTREAL-AMSTERDAM
$ 335.00
met gratis trip naar Brussel, Parijs en Londen

Prof. Dr. C. Van Dongen

7 Juni j.l. is op Malton Airport, Toronto, bepakt en bezakt aangekomen Prof. Dr. C. van Dongen, voorheen leraar Engels te Emmeloord.

Ter verwelkoming was aanwezig Ds. Derksen van Guelph en de heer en mevrouw J. Kok van Willowdale.

Prof. Van Dongen hoopt met enkele weken colleges te gaan geven aan de Universiteit van Guelph in de Engelse taal.

Prof. Van Dongen staat in Nederland bekend als een "geleerde". Enkele jaren geleden liep hij verstrooid in Amsterdam te wandelen toen hij staande werd gehouden door een Deense studente die hem de weg vroeg. Hij heeft haar toen niet alleen de weg naar De Dam gewezen maar ook naar het huwelijksbootje, waar ze nu samen in varende zijn; inmiddels met een gezonde zoon.

De Deense studente kende binnen het halve jaar vloeiend Nederlands.

De Chr. Ref. Church te Guelph had voor hen een apartment compleet met voedsel gereed staan.

We roepen Prof. Van Dongen zijn vrouw en zoon een hartelijk welkom toe. We weten zeker dat hij een welkome aanwinst zal zijn voor het Nederlandse immigrantenleven, maar in het bijzonder voor het kerkelijke leven in Canada.

Hoe kan een monteur die maar $361 per maand verdient zich een reis naar Holland veroorloven?

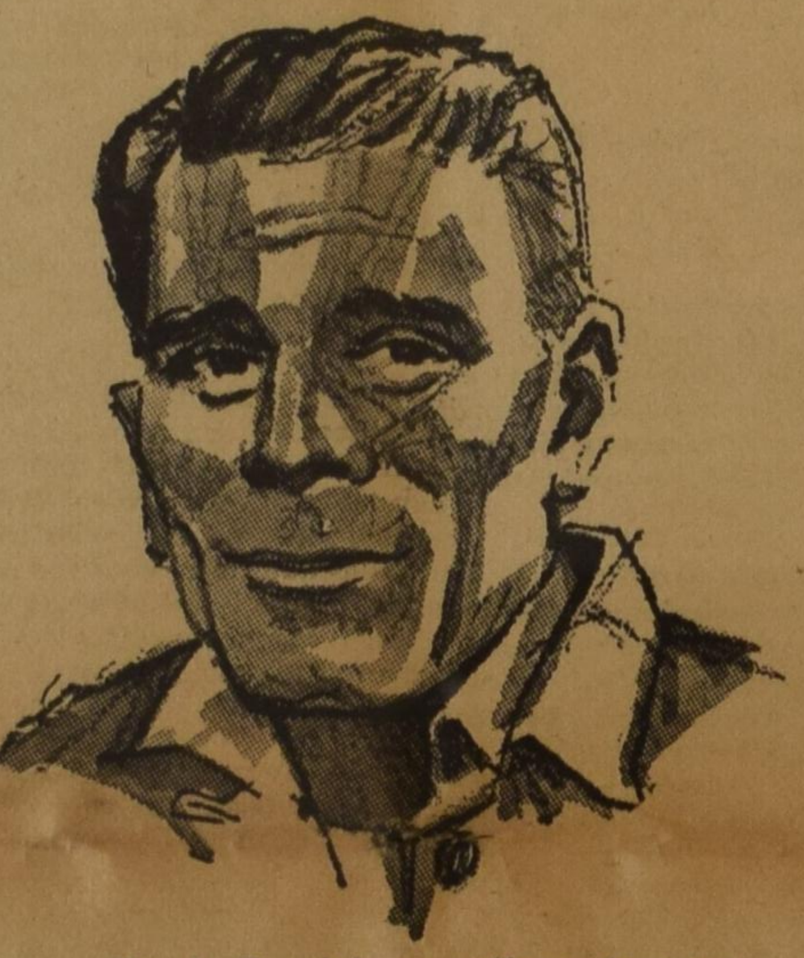

Vraag Mr. J. K.*

Mr. J. K. reisde met zijn gezin naar Holland op het **"Pay Later Plan".** Hij betaalde $70 contant voor **zichzelf en** zijn vrouw. Het **restant betaalt** hij met **$26.56 per maand.**

Mr. J. K. vond het verrassend gemakkelijk zich een reis naar Holland te veroorloven. Maar laat hij het zelf vertellen:

"Ik ben niet terug geweest sinds ik vier jaar geleden naar Canada kwam. Mijn vrouw en ik wilden graag gaan. Maar we zagen niet hoe we het ons konden veroorloven.

"Tot een Canadese vriend me vertelde over het CPA "Pay Later Plan". Dit plan houdt in dat je op **crediet** kunt reizen inplaats van meteen te betalen. Ik vroeg er een reisagent naar. Hier zijn de kwesties die ik hem vroeg en zijn antwoorden."

"Kost het meer te reizen op deze manier?" Als bij alle credietverlening betaalt U rente over het geleende bedrag. Maar deze rente is de gebruikelijke bankrente — slechts 6% over het steeds lager wordende saldo, zodat U, bij elke maandelijkse aflossing, minder en minder rente betaalt.

"Is het lastig? "Niet in het minst. Iedereen boven de 21 jaar kan aanvragen zonder borg of borgtocht. Vul slechts een aanvraagformulier in en doe een maandelijkse betaling bij een filiaal van de 'Bank of Montreal'."

"Hoeveel moet ik direct betalen?" 10% van het vliegtarief. Aannemende dat U met Uw vrouw van Montreal naar Amsterdam en terug reist, een 'jet economy' retour **kost $670.** Dus uw eerste betaling is slechts $70.**

"Hoe lang mag ik over de betaling doen?" "Ten hoogste twee jaar."

"Hoeveel bedraagt de maandelijkse afbetaling?" De totale kosten zijn $670. Trek de $70 af en het restant is **$600.** Gedurende 24 maanden (en inbegrepen 6% rente) is de maandelijkse betaling $26.56."

"Hoe lang duurt de behandeling van mijn aanvrage? "Slechts een paar dagen."

"Wat als ik, later, mijn moeder naar Canada wil laten komen?" Ook dan kunt U CPA's **"Pay Later Plan"** gebruiken. U kunt uw moeders reiskosten **hier** voldoen . . . en ook dan met slechts 10% contant. Het is nog **gemakkelijker** indien er meer familieleden in Canada zijn en U de kosten van het uit Europa overbrengen van Uw moeder verdeelt."

"Indien U graag naar Holland zoudt gaan voor een bezoek, waarom niet te doen als Mr. J. K. deed? U kunt een aanvraagformulier voor CPA's **Pay Later Plan** verkrijgen bij elk reisbureau of Canadian Pacific Airlines kantoor."

- * Typisch voorbeeld uit CPA archief. Bijzonderheden op aanvrage.
- ** 14-21-daagse goedkope retourvlucht. Beschikbaar in bijna alle maanden.

Vlieg
Canadian Pacific AIRLINES

CANADIAN PACIFIC TREINEN / VRACHTAUTO'S / SCHEPEN / VLIEGTUIGEN / HOTELS / TELECOMMUNICATIE / MEEST VOLLEDIG TRANSPORTSYSTEEM TER WERELD

VIA HET LUCHTRUIM NAAR OVERAL

Vlieg CPA

Canadian Pacific Airlines uitgangspunten naar de gehele wereld:

Hong Kong	Montreal
Tokio	Windsor
Sydney	Mexico City
Auckland	Lima
Fiji	Santiago
Honolulu	Buenos Aires
Vancouver	Santa Maria
Calgary	Lissabon
Edmonton	Madrid
Winnipeg	Rome
Toronto	Amsterdam

IN OTTAWA bloeiden ook dit voorjaar weer de tulpen rondom de Peace Tower. (Foto welwillend beschikbaar gesteld door het Department of Tourism and Information.)

World Wide Travel Service
300 WILSON AVE. (Bathurst/Highway 401)
DOWNSVIEW, TORONTO, ONT.
Het enige door alle lucht- en scheepvaartmaatschappijen erkende Nederlandse reisbureau in Toronto.
Wij komen bij U thuis Uw reis bespreken.
Laat Uw reisproblemen onze zorgen zijn.
ADRIAAN LIMBERTIE
's avonds HI 4-8280
ME 5-5661

Dr. Hans Lilje over strijd om modernisme in westduitse kerk

Wij hebben reeds eerder melding gemaakt over de oppositie van orthodoxe predikanten in de evangelisch-lutherse kerk tegen de moderne theologie. De bekende bisschop dr. Hans Lilje, landsbisschop van de evangelisch-lutherse kerk van Duitsland en de bondsvoorzitter van de synode der (vrijwel alle kerken in Duitsland overkoepelende) evangelische kerk heeft op een recent bezoek aan Amsterdam over de beweging "Kein anderes Evangelium", volgens een verslag in **Trouw**, het volgende meegedeeld.

"Voor een kerkscheuring behoeven we, geloof ik, niet zo bang te zijn. Maar het conflict zal wel net zo ernstig worden als de strijd tegen het liberailsme in het begin van deze eeuw."

We zitten met een klein gezelschap in de predikantskamer van de Amsterdamse Westerkerk, waar bisschop Lilje zojuist heeft gepreekt. Het gesprek gaat over de beweging "Kein anderes Evangelium" ("Geen ander evangelie"), die al enkele jaren ageert tegen theologische sloperijen in de trant van Robinson en Van Buren, maar die vooral de laatste tijd sterk van zich doet spreken. In Dortmund bracht ze onlangs bij een massale manifestatie twintigduizend verontruste protestanten op de been. In het najaar wil ze op nog groter schaal, met deelnemers uit de hele Bondsrepubliek, betogen tegen de groeiende invloed van grote en kleine theologen die de gemeenten een ander evangelie prediken dan het vanouds verkondigde.

Roeren zich hier enkel fundamentalisten, voor wie de theologie eeuwen geleden heeft opgehouden, zich te ontwikkelen? Bisschop Lilje ontkent dit.

Natuurlijk, er zijn bij deze beweging óók mensen betrokken, die niets van enig kritisch onderzoek van de Bijbel willen weten. Er doen piëtisten van de oude stempel aan mee (die kennen hun Bijbel tenminste, en dat is iets wat je van de aanhangers van de moderne theologie niet altijd kunt zeggen), maar de beweging "Kein anderes Evangelium" omvat ook protestanten die tegen bijbelkritiek geen bezwaar hebben, maar wel tegen een zo radicale reductie van de Bijbelse boodschap als door sommige moderne theologen — ook in West-Duitsland — wordt aanbevolen. Die theologen verontrusten de gemeente, zegt dr. Lilje; de mensen vragen: wat geloven we nu eigenlijk nog? Vooral na de vorige Kirchentag (Keulen 1965) waar de aanhangers van de nieuwere theologie uitvoerig aan het woord werden gelaten, is die verontrusting toegenomen.

Niet over één kam

Dr. Lilje wil overigens ook die moderne existentialistische theologen niet allemaal over één kam scheren. Het zijn vooral hun volgelingen, die het geloofsleven van de gemeente bedreigen: jonge predikanten en die proberen, die ideeen van mensen als Bultmann in kleine munt uit te geven, die op hun manier de gestalte van Christus volledig vermenselijken willen en de gemeente voorhouden, dat Christus niet voor haar plaatsvervanger is opgetreden, maar dat zij plaatsvervanger moet zijn voor Christus, om zijn zaak in de wereld te redden.

"Nu," zegt bisschop Lilje daarover, "als het zo moet, dan sluit ik de kerk liever, dan doe ik niet meer mee". Als landsbisschop van Hannover, d.w.z. als superieur van vele jonge predikanten, komt dr. Lilje soms in nauwe aanraking met dit soort van modernisme. Hij vindt het niet wijs, in zo'n geval met tuchtmaatregelen te gaan werken. Het onderlinge gesprek moet het doen, zegt hij. Ik roep dan zo'n jonge predikant bij me en vertel hem, dat ik met een geloof als hij verkondigt, niet zou kunnen leven en sterven. En ik vraag hem, dat goed te bedenken, ook als hij op de kansel staat: dat zijn bisschop met dat geloof niet zou kunnen leven en sterven. Dr. Lilje zegt het zonder pathos, maar met de ernst van hem, die maar al te goed weet, wat er op het spel staat.

Ze veranderen . . .

Het is hem overigens opgevallen, dat die jongere theologen wel veranderen, wanneer ze eenmaal in de gemeente komen. Die gemeente slikt de wilde ideeën niet, die haar jonge leraars van hun docenten hebben meegekregen. Ze laat zich niet vertellen, dat je het bidden eigenlijk beter kunt laten en dat het onzin is om — we vertalen de situatie even in het Nederlands — op Goede Vrijdag te zingen "O hoofd, bedekt met wonden" of "U, heilig Godslam, loven wij" en met Pasen "'t Werd beloofd, en 't is voldaan! Onze Heer is opgestaan!"

Bezorgd is dr. Lilje vooral ook over de aanhang die de nieuwere theologie onder de studenten vindt. Hij noemt het een "sehr problematische" zaak. In Engeland is het nog erger, naar zijn indruk — de Britse studenten zijn "ganze kaputt" van Robinson —, maar de toestand onder de Westduitse aanstaande theologen is niet véél rooskleuriger.

Wat moeten die studenten straks in de gemeente (als ze niet bijdraaien)? Die vragen stellen ze zichzelf ook wel. Bisschop Lilje vertelt van een recent bezoek aan de universiteit van Göttingen, waar hij tientallen jaren geleden zelf heeft gestudeerd. "Ik kwam in gesprek met een paar studenten en die vroegen me: hoe kunnen we met de theologie die we hier hebben geleerd, ooit preken?"

Bultmann

De naam Bultmann valt weer. Hij bedoelt iets anders dan velen van zijn volgelingen verkondigen. Hij heeft iets werkelijk ernstigs te zeggen. Maar er zijn er ook die geen serieuze indruk maken, die maar blijven hameren op een kwestie als de maagdelijke geboorte'

Dat brengt het gesprek op het verschijnsel, dat vele discussies over moderne theologische opvattingen zich — vaktechnisch gezien, zegt dr. Lilje erbij — op zo'n laag niveau voltrekken. De bisschop: "De moderne mens is veel simpeler dan de theologen weten. Als je toch ziet, wat er zonder moeite aan ketterijen kan worden verkocht..."

Hij vertelt over de buitengewone publiciteit die een toch echt niet zo briljant boek als Joel Carmichaels "Leven en dood van Jezus van Nazareth" in West-Duitsland heeft gekregen (het veelgelezen blad "Der Spiegel" drukte het als serieverhaal af), en over de gretigheid waarmee nieuwe, halfbakken theologische ideeën waren opgenomen door medische studenten, voor wie hij onlangs had moeten spreken.

Aan de andere kant, vertelt bisschop Lilje, was het hem opgevallen, dat juist onder de hoge intelligentsia in West-Duitsland, bijvoorbeeld onder vooraanstaande beoefenaars van de natuurwetenschappen, heel weinig enthousiasme voor de moderne theologie is te vinden. "Die mensen weten niet, wat ze aanmoeten met dat vage gedoe over openheid tegenover de wereld en medemenselijkheid. Ze willen duidelijke, heldere uitspraken. Ze willen weten: wat wil dat nu precies zeggen, openheid tegenover de wereld." En dr. Lilje laat er geen twijfel aan bestaan, dat volgens hem de propagandisten van die openheidstheorie met dit soort van vragen niet erg goed raad weten.

Aankondiging van een nieuwe genezende stof: Slinkt Aambeien

Exclusieve genezende stof heeft bewezen dat het aambeien slinkt en beschadigd weefsel heelt.

Een vermaard onderzoekinstituut heeft een unieke genezende stof ontdekt met de eigenschap om aambeien pijnloos te doen slinken. Het verlicht het jeuken en ongemak in minuten en versnelt het genezen van het beschadigde en ontstoken weefsel.

In geval op geval, terwijl het zachtjes de pijn verlicht, vond feitelijke vermindering (slinking) plaats.

Het meest belangrijke van alles — de resultaten waren zo grondig dat deze verbetering over een periode van vele maanden bleef gehandhaafd.

Dit werd bereikt met een nieuwe genezende stof (Bio-Dyne) dat snel beschadigde cellen helpt genezen en de groei van nieuw weefsel bevordert.

Thans wordt Bio-Dyne aangeboden in zalf en zetpil vorm genaamd *Preparation H.* Vraag er naar bij alle apotheken. Voldoening of U krijgt Uw geld terug.

(Adv.)

Uw investering groeit met

1/3

in zes jaren met de

BANK OF MONTREAL

HOOG RENDERENDE SPAAR OBLIGATIES

"MY BANK"
TO 3 MILLION CANADIANS
B of M

Inwisselbaar op elk tijdstip

Verkrijgbaar in bedragen van $ 10 tot $ 50.000

bij elk filiaal van Canada's Eerste Bank

Niemand is alleen

DOOR

ANNIE FERWERDA - VAN DEN BERG

(35)

En Simon doet niets terug. Hij probeert haar alleen met al de kracht waarover hij beschikt van zich af te werpen.

Langzaam begint er bloed te druppelen.

Wat is bloed rood. Wat is het leven rood.

Dat denkt Geesje, die dit moet aanzien. Haar nog omfloerste geest worstelt naar helderheid.

"Het is niet echt waar," tobt ze wanhopig, "het gaat voorbij, het is zo voorbij, dit droom ik, het is nacht, ik heb een nachtmerrie, je bent wakker, en toch slaap je. Ik wil nu wakker worden, ik wil..."

In de andere kamer vecht Simon nu voor zijn leven. Dit is Bertha niet meer. Dit is een krankzinnige die zijn strot zoekt en de godslasterlijke taal uitslaat.

Zijn overhemd is gescheurd, zijn das heeft hij gelukkig afgekregen, zijn bril ligt aan gruizels op het tapijt.

Hij vecht. En hij bidt. Hij bidt maar één ding: "O God, wees mij, zondaar, genadig".

Hij is bang, ja. Maar dat is het toch niet alleen. Onder dit felle gevecht door weet hij het vast, dat alleen genade hem vrij kan maken, vrij in de diepste betekenis van het woord.

Aan Geesje's bed hangt een stok. Die hangt er al maanden. Daar heeft ze nog wel eens op gesteund wanneer ze voetje voor voetje even de kamer binnenliep.

De angst geeft haar nog wat kracht. Ze krijgt de stok van het bed. Ze gaat zo ver mogelijk naar de rand liggen en probeert op de grond te slaan. Misschien dat iemand van beneden het hoort. Misschien dat er dan iemand komt. Er móet iemand komen.

Maar het lukt niet. Ze kan de stok nauwelijks een eindje van de grond krijgen, daar ze hem helemaal bovenaan moet vasthouden. Het bed is te hoog. En op het bed slaan heeft geen zin.

Wat dan? Wat dan? Er moet toch iets gebeuren!

"O God! laat me iets vinden! Laat me er iets op vinden! Hèlp me als 't U blieft!"

Dan valt haar wat in. Het tafeltje naast haar bed. Het is een tafeltje met een marmeren blad. Ze weet dat het er los op ligt. Er staat een glas water op en een glas, half gevuld met sinaasappelsap. En ook een flesje Eau de Cologne, een geschenk van Tineke.

Even bezint ze zich. Ze kan er niet bij. Ach... Tjineke...

Dan duwt ze, duwt ze, en God duwt met haar mee, ze voelt het in een siddering van geluk, ondanks het erbarmelijke toneel dat zich vlak voor haar ogen afspeelt.

Met een zware smak valt het blad tegen de grond. En nog geen tien seconden later staat Oosterhuis al in de kamer; de trouwe, stille werker, die in dit gezin al veel heeft gezien en het altijd binnen deze muren liet.

Samen met Simon weet hij Bertha te overweldigen.

Onherkenbaar is ze. Haar ogen zijn met bloed belopen. Bloed kleeft aan haar handen. Speeksel druipt uit haar mond.

Plotseling is het of ze knakt. Slap voorover hangt ze tussen de beide mannen in. Ze is nu alleen nog maar deerniswekkend.

Ongeveer een half uur na sluitingstijd rijdt een auto voor. En tien minuten later wordt Bertha daarin weggereden. Bertha tuseen twee verplegers. En tegenover haar een zuster.

Daarna wordt het heel stil in het huis van Simon Wierda. Maar soms is het of ergens een vrouw zingt, veraf, dichtbij, ver... af...

In de loop van de volgende dag komt Tineke's dominee. Hij is een fijne knecht van God, die midden in het leven staat en de duisternis uit ervaring kent.

Hij verstaat de dringende vraag om vergiffenis in Geesje's ogen. Spreken kan ze bijna niet meer. Het gebeurde heeft haar te sterk aangepakt.

Maar hij, Gods gezant, is het wel gewend om bijna als laatste te worden geroepen. Zoveel schroom moet vaak overwonnen, zoveel pijn eerst weggeduwd. En als mens is hij voor deze vrouw toch een vreemde.

Hij weet van de slagen die God dit gezin toebracht en hij was het die Tineke's begrafenis leidde.

Tineke.

Gisteravond was haar plaats leeg op de catechisatie. Ja, inderdaad leeg. Want zij was de enige die naast dat stille armetierige kind van Blok ging zitten, toen ze merkte dat de anderen haar links lieten liggen; en ze was dat blijven doen. Gisteravond zat Antje Blok weer alleen.

Tineke.

Hij had van dat kind gehouden. Zo rechtuit en spontaan was ze. Haar twijfel was zo eerlijk en haar geloof was zo eerlijk.

Het is waar, een mens praat altijd achteraf, maar het verwondert hem niet dat God haar vroeg naar huis haalde.

En nu zit hij dan aan het bed van Tineke's tante en hem treft de gelijkenis, ondanks het leed niet karig is geweest met lijnen trekken.

En dan begint hij met deze ten dode opgeschreven vrouw te praten en vanuit haar nog sprekende ogen springt hem het contact tegemoet. Als een magneet grijpen die ogen hem vast, er is die wonderlijke wisselwerking van mens tot mens, die vaak jarenlange omgang niet teweeg kan brengen, maar die er soms is, bij een eerste blik, een eerste woord.

Hij weet niets van haar, niets dan wat Wierda hem terloops in de gang vertelde, terwijl hij zijn jas uitdeed. Het spijt hem nu dat hij haar niet eerder heeft bezocht. Maar ja, hij hoorde pas kort geleden dat ze hier is en haar attestatie heeft ze nooit over laten schrijven. En misschien...

Nee, hij wil zich niet door gissingen op een dwaalspoor laten brengen, ze heeft hem nu laten roepen en ze zal het niet lang meer maken, dat is haar duidelijk aan te zien.

"Kind!" zegt hij, — hij kan het niet laten, want ze is toch eigenlijk nog zo jong en ze staat zo alleen — "je weet het toch dat we ons voor Hem niet op behoeven te poetsen. Hij heeft ons het liefst zoals we zijn, arm, vuil, beschadigd; èn zondig. Want daar kwam Hij voor, voor zondaren. En als we tot Hem gaan, Hij laat niemand staan, geen mens. Wij hebben Hem zo nodig en nu is het heerlijke dat Hij wil nodig zijn.

En zullen we nu samen een gedeelte van Romeinen 8 lezen?

> Wat zullen wij dan van deze dingen zeggen? Als God vóór ons is, wie zal tegen ons zijn?..."

De zekerheid. De zekerheid des geloofs.

Geesje vouwt stil haar handen. Want is het niet of God het haar nu Zelf voor de tweede keer komt bevestigen: dat noch dood noch leven, noch engelen noch machten, noch heden noch toekomst, noch krachten, noch hoogte noch diepte, noch enig ander schepsel haar zal kunnen scheiden van de liefde Gods, welke is in Christus Jezus, onze Here.

Heeft niet ook Tineke juist dit met haar gelezen?

"Het is zo licht... in mij... geworden... dominee... zó... licht..."

En hij dankt met haar.

En dan bidt hij nog slechts dit ene: "Blijf bij haar, Heer! want het is aan de avond en de dag is gedaald.

Wij wéten dat Gij blijven zult, want Gij hebt het beloofd. Amen."

Hij staat op en hij houdt haar kille hand tussen zijn beide handen. Hij weet zich nog zo sterk, zo vitaal; de voorjaarszon heeft zijn gezicht gebruind en zo dadelijk zal hij weer buiten zijn en de knoppen zien zwellen en de geuren inademen, van al dat nieuwe, dat jonge, dat toch ook het leven is.

Leven.

Hij kijkt op haar neer en even heeft hij medelijden met haar: de natuurlijke reactie van een gezond mens.

Maar dan zegt Geesje, als voelt ze zijn gedachte: "Dominee... God... Zelf... knipt... ze door... al... die fijne... draden... ik... hoefde er... niets... aan te doen... Want Hij... wist... dat ik... het... niet kon."

Hij legt voorzichtig haar hand over de andere.

"Ja..." ze hijgt even, "...tot... ziens."

"Tot ziens!," zegt hij.

Bij de glazen deur kijkt hij nog eenmaal om. En dan is er nog iets wat hem naar de lippen dringt:

"Groet Tineke van me."

Maar hij spreekt het niet uit.

Misschien... duurt het nog even?

De volgende morgen, heel vroeg, sterft Geesje: alleen.

Alles gaat zo anders dan zij het zich in haar betere dagen nog wel eens heeft gewenst. Maar het is Gods weg met haar, de weg die Hij nodig acht. Zij, met haar hunkerende hart, vindt in 't eind niemand meer aan haar bed.

De zuster slaapt nog.
En Simon slaapt nog.
Simon.

Even, de vorige avond, heeft hij bij haar stilgestaan. Doch hij scheen zich nauwelijks bewust te zijn. Enkele woorden sprak hij slechts, enkele woorden, die doelden op Tineke.

"Dat ze ging... en zelfs geen afscheid nam."

En daarbij had hij in verdrietige berusting zijn hoofd geschud.

Geesje had hem alleen maar aan kunnen kijken. Toen had hij zich over haar heengebogen, als kon hij in haar ogen een glimp opvangen van daar, waar zijn kind nu moest zijn aangekomen.

Het laatste wat ze van Simon had gezien, waren zijn afhangende schouders. Het kruis drukte hem neer.

(Wordt vervolgd.)

CLASSIFIED ADS

Pay your advertisement when you send it in. See our standard-rates below:

Birth-announcements .. $3.00
Engagement-announcements $3.00
Marriage and anniversaries $5.00
Notifications of death $4.00

"For Sale" and "Want" advertisements up to 30 words $3.00. Every word more 10¢.

For "letters under number" 50¢ extra.

Send your payment together with your ad to:

Calvinist-Contact
Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

With thanks to the Lord, who entrusted a child to our care, we announce the birth of our daughter

JACQUELINE CATHERINE

Born on June 18, 1966, a sister for

John,
Martha,
Gary and
Linda.

Mr. and Mrs.
Cor Rhijnsburger.

26 Nipissing Dr.,
Islington, Ont.

With thanks to God and great joy we announce the birth of our son

CHRISTOPHER DAVID

Peter & Edna Salverda,
nee Buma.

A brother for Steven, Donald and Randall.

St. Ann's, Ont.

The Lord willing, on July 3rd we hope to commemorate with our dear parents and grandparents

JOHN COLYN
and
CHRISTIANA OTTOLIA SCHERIFF

who were united in marriage 35 years ago.

That the Lord may bless them in the years to come, is the wish of their thankful children.

Wellington:
Margaret and Bill Colyn.
St. Ann's:
Anne and Jacob VanderMeulen.
Fulcon:
Emi and Allard Colyn.
Toronto:
Jo-anne and Henk Knavel.
Teeterville:
John and Mary Colyn.
Teeterville:
Gerda Colyn.
17 grandchildren.

Open house on Monday, July 4th from 2-6, 7-9.

Gifts gratefully declined, donations to Salem very much appreciated.

D.V. 3 juli 1966 hopen onze geliefde ouders en grootouders,

JAN WIETSE LUTH
en
WILLEMINA LUTH—PERA

de dag te herdenken dat zij 35 jaar geleden in het huwelijk werden verbonden.

Onze bede is, dat ze lang voor elkaar en voor ons gespaard mogen blijven.

Hun dankbare kinderen:
Beekbergen, Ndl.:
Gerald en Frances Luth, John Wayne & Mark.
Woodstock, Ont.:
Andy en Anneke Luth, Theresa & John.
Woodstock, Ont.:
Grace.

Receptie zaterdag 2 juli, 's middags van 3.00—4.30 in the First Christian Reformed Church.

821 Bayswater Street,
Woodstock, Ont.

1941 — 1966

On June 26, 1966 we hope to celebrate with our beloved parents and grandparents

HUIBERT DE GROOT
and
JANNETJE HENDRIKA DE GROOT—HUIBERS

the occasion of their 25th wedding anniversary.

That the Lord who has so richly blessed them in the past may continue to bless and spare them for each other and for us for many years to come, is the prayer of their thankful children.

Tillsonburg, Ont.:
Agnes & John De Groot.
Montreal, Que.:
Ann & Bill Eekhof.
Montreal, Que.:
Evalyn & George Hofstra.
Peter.
Montreal, Que.:
Jetty De Groot.
Lidy De Groot.

218 Frontenac Rd.,
Pincourt, Quebec.

Zo de Here wil hopen wij met onze ouders

L. HOPMAN
en
H. HOPMAN—DUIJST

op 4 juli 1966 de dag te herdenken, dat ze 25 jaar getrouwd zijn.

Ps. 103 : 2 (onb.)

Hun dankbare kinderen:
Clarence - Ann.
Bert.
Allison.
Margaret.
Arthur.
Hetty.
Wilma.

R.R. # 9, Dunnville, Ontario.

22 juni 1966.

Receptie vrijdag 1 juli, 8 uur p.m., Can. Legion Hall, Smithville.

Zondag 5 juni 1966 nam de Here tot Zich, onze geliefde dochter, zuster en tante

ELLY VANDER WOUDE
(geboren Oosterhof),

in de ouderdom van 40 jaar.

Rom. 8:28.

De bedroefde familie:
Chesterville, Ont.:
Wed. I. Oosterhof.
Chesterville, Ont.:
Albert en Agnes Oosterhof en kinderen.
Chilliwack, B.C.:
Ano en Margaret Oosterhof en kinderen.
Leek, Nederland:
Piet en Henny Oosterhof en kinderen.

5 juni 1966.
Douglas, Ont.

On June 13, 1966 our heavenly Father suddenly took unto Himself by a tragic accident our beloved son, brother and uncle

ALBERT VISSCHER,

at the age of 38.

Job 1:21: "The Lord gave, and the Lord hath taken away; blessed be the name of the Lord."

Mr. and Mrs.
Frank Visscher.
John and Willy Visscher and children, Wallenstein, Ont.
Jacob and Alice Visscher and children, Wallenstein, Ont.
John and Alida Zantingh and children, Woodstock, Ont.
Wayne and Diny VandenHazel and children, Wallenstein, Ont.
Jan and Aafke Visscher and children, Wallenstein, Ont.
Henry and Jean Katerberg, Grand Rapids, Michigan.
Theresa.
Hillie.

Drayton, Ont.

Op 18 juni 1966 nam God tot Zich onze geliefde vader en grootvader

HUIBERT GROENENBERG,

echtgenoot van
Dirkje v. d. Heuvel.

Middenmeer, Holland.

Arie en Annie Groenenberg, Calif. (U.S.A.).
Gerrit en Anje Groenenberg, Chatham (Ont.).
Henk en Ketie Groenenberg, Middenmeer (Holland).
Maria H. Blijdorp, Charing Cross (Ont.).
Jaap en Corrie Groenenberg, St. Thomas (Ont.).
Rita Groenenberg, Haarlem (Holland).
Anton en Ineke Groenenberg, Middenmeer (Holland).
Jannie en Hans Smallegange, Zonnemaire (Holland).
en kleinkinderen.

A HIGH SCHOOL GIRL

desires work for the summer holidays. Annie Post, R.R. 1, Chesterville, Ontario. Phone 448-2244.

The Lord called from this earthly life our beloved wife and mother

PLONY HAGEMAN,

at the age of 44.

"Now thank we all our God . . ."

A. Hageman.
John.
Peter.
Margaret.
Helen.

June 20, 1966.

2738 King St. E.,
R.R. # 3, Hamilton, Ont.

Our hearts were saddened by the sudden departure of our beloved daughter and sister-in-law and cousin

PLONIE HAGEMAN,

on Monday, June 20, 1966, at the age of 44.

Mrs. J. J. Hageman, Amsterdam.
Mr. & Mrs. J. Hageman, Californië.
Mr. J. Hageman, Amsterdam.
Mr. & Mrs. D. Hageman, Haarlem.
Mr. & Mrs. E. Beyer, Amsterdam.
Rev. & Mrs. J. Geuzebroek. Don Mills.
Mr. & Mrs. L. Geuzebroek. Burlington.

On Monday, June 20, 1966 the Lord took unto Himself, after a short sickness, our beloved daughter and sister

PLONIE HAGEMAN,
nee OLIEMANS,

at the age of 44.

"For she looked for a city, which has foundations, whose builder and maker is God."

Mrs. H. Oliemans, Amsterdam.
Mr. & Mrs. J. Oliemans, Amsterdam.
Mr. & Mrs. J. Albertsma, Haarlem.
Mr. & Mrs. M. Van Wyk, Amsterdam.
Mr. & Mrs. M. Van Groeningen, Amsterdam.
Mr. & Mrs. W. Dalm, Amsterdam.
Mr. & Mrs. P. Melles, Port Credit.

Mr. A. VAN NAMEN and family wish to convey their sincere thanks and appreciation to all who have been so kind during their recent bereavement of a loving wife and mother.

BE UP TO DATE
Read
CHURCH and NATION
Publication for the Chr. Ref. Church in Canada.
$3.00 per year.
PRO REGE PUBLISHING COMPANY
10 Golfdown Drive,
Rexdale, Ont.

Annual
Andijker Picnic
July 1
Usual place.
Waneeta Beach,
Port Bruce, Ont.

JAMES M. DUNWOODY & CO.
Chartered Accountants
D. VAN LEEUWEN, C.A.
K. GERHARDT, C.A.
330 Bay Street,
Toronto 1, Ont.
364-8261.

Looking for Part-time Work?

Opportunity for men or women 25 to 55, to supplement income by $100 per month. Applicant must have a fair knowledge of English, have good appearance and ability to meet the public. May eventually lead to full-time employment.

For local interview, phone FIELD ENTERPRISES, MR. A. B. HAVEN, Manager, 485-0458, or write to 150 Eglinton Avenue East, Toronto.

Gevraagd voor zo spoedig mogelijk

DAME

om samen te wonen met weduwe in geriefelijk huis in Springdale (Holland Marsh). Moet genegen zijn om lichte huishouding te doen. Voor verdere inlichtingen, schrijf Mrs. William Horlings, R.R. 2, Newmarket, Ont. of telefoneer Bradford 775-3460.

Young girl (18) would like job as

HOUSEKEEPER OR MOTHER'S HELP

Prefers to work in Chr. Ref. home. Has worked as housekeeper for 2 years. Please write to: Miss Cathy Baker, R.R. # 1, Londesboro, Ontario or phone: 523-4388.

Wanted:

ROUTE MAN

for wholesale Egg business. Truck driver experience necessary. Apply in person or in writing. Turkstra's Eggs Ltd., 615 King St. W., Hamilton, Ont. Phone: JA 2-7900.

Office girl would like to have

ROOM & BOARD

in Leaside, Scarboro district. Letters under nr. 1887, % Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

OUTSTANDING DAIRY FARM

in Prince Edward County. 230 acres, 200 acres good gravel-loam soil, balance pasture. Large 2-family brick home and a stucco house, dairy barn, loafing barn, 2 silos, drivehouse, plus other buildings. Open milk contract to dairy. Priced for immediate sale. Apply to Gerald Vincent, Realtor, Box 595, Picton, Ont. Phone 476-5697.

GREENHOUSE BUSINESS NEAR ST. CATHARINES

21,000 sq. ft. of glass (like new), 10,000 sq. ft. of plastic greenhouses, planted to tomatoes and cucumbers. Steam heated, one 80 HP boiler coal fired, one new 60 HP compact unit, oil fired. Irrigation system. Also 15 acres of deep sand with 5 acres planted to mixed fruit, balance open land, ideal for nursery stock or vegetables, running creek on property. One 1960 Massey Ferguson Tractor, 200-gallon Myer Sprayer, Ro-to-Tiller, and other miscellaneous farm tools, cold storage (large). Three-bedroom home with all modern facilities, city water. This is a sound well-paying business. Owner wishes to retire. Asking only $75,000.00 with $12,000 down, balance mortgage to Vendor @ 6%, very easy terms. Call or write

DICK SCHOUTEN
892-2310 FONTHILL
or 684-6328, REG. W. HOPKINS Ltd., Realtor,
85 Russell Ave.,
St. Catharines, Ont.

Twee Russische priesters klagen bij de regering over gebrek aan godsdienstvrijheid

Enige tijd geleden hebben twee Russische priesters van de Orthodox-Griekse Kerk, N. I. Eshliman en G. H. Yakunin, een beklag over gebrek aan godsdienstvrijheid bij de president van de Sovjet Socialistische Republiek, N. V. Podgorny, ingediend.

Hierin werd onder meer gezegd dat de Grieks-Orthodoxe Kerk werd vervolgd en in het uitoefenen van de godsdienst-oefeningen werd gehinderd. In de brief werd verwezen naar art. 124 van de grondwet, waarin duidelijk staat dat de U.S.S.R. aan al de burgers van de Sovjet-Unie de vrijheid geeft religieuze diensten te houden.

Vervolgens schreven de studenten dat sinds kerk en staat waren gescheiden de staat als dictator over de kerk heerste en het principe van gewetensvrijheid met voeten trad. Daarom, zo vervolgt de brief, is de ontevredenheid van de gelovigen gerechtvaardigd, terwijl dit optreden de beginselen van de socialistische maatschappij bij het Russische volk in diskrediet brengt, wat het vaderland niet ten goede komt.

De National Council of Churches in Amerika, die uit betrouwbare bron bericht ontving van dit schrijven, heeft er bij de Russische regering op aangedrongen de Russische geloofsgenoten godsdienstvrijheid te geven. In de laatste jaren zijn in Rusland nl. ongeveer 10.000 kerken en een twaalftal kloosters gesloten. Christenen die deel wilden nemen aan het avondmaal of hun kinderen wilden laten dopen moesten zich eerst bij de plaatselijke overheid laten inschrijven om zodoende toestemming te verkrijgen aan de sacramenten deel te nemen. De staat doet alles om de kinderen te verhinderen naar de kerk te gaan en kerkelijk onderwijs te ontvangen. Ze bemoeit zich bovendien met interne kerkelijke aangelegenheden. De regering stelt het aantal priesters vast dat aan een kerk mag zijn verbonden.

Zelden worden wij het juiste van de eigenlijke gang van zaken in de Russische kerken gewaar. Maar dit bericht laat ons weer zien, dat er, ondanks de oppositie, toch nog gelovigen worden gevonden die getrouw blijven en zelfs de moed hebben een dergelijke brief te schrijven, waardoor zij hun leven in de waagschaal stellen.

---

100 Acres Gemengd Bedrijf

5 mijlen vanaf York.

8 Kamer huis, van alle gemakken voorzien. Geschikt voor twee gezinnen. Grote barns, varkensschuur. Machineschuur. Alle nodige machinerieën. 50 stuks vee, 10 zeugen, 500 legkippen. Vraagprijs $56,000, downpayment $20,000 (open for offer).

JACK BYLSMA
1607 King St. E., Hamilton, Ont.
Phone LI 9-3894

Niagara Farms

Grow Corn, raise Beef. 186 acres of the best land in the area. Wonderful location. Very suitable for Beef Cattle. Good building tie up for 30 head. Some implements. Good 10-room house, all conveniences. $46,900.00 with $6,000.00 down.

91 Acres very good land, paved road. Milk quota 385 lbs. 22 Holstein cows, 5 heifers. Very fine building, silo; full line of machinery, good 9-room house. This going concern is priced at just $36,000.00 with $12,000.00 or just $25,000.00 with $6,000.00 down without livestock and some machinery.

First Time Offered

43 Acres Fruitfarm. Very good location on paved road. Planted to grow cherries, plums and apples. Over 240 trees of Bartlett pears. Good barn and house, all conveniences. Good line of machinery. This farm will show an excellent return for the price. of $41,000.00 with $10,000.00 down.

GERRIT OTTEN
Phone 563-7904 or 416-945-2208
HAROLD JARVIS
Real Estate Ltd.
GRIMSBY, ONT.

FABRICATOR/ WELDERS

Growing fabricating and welding shop in Brampton, Ont., needs experienced fabricator/welders.

Must be able to read blueprints. Wide variety of work, steady employment.

Applications in writing, stating qualifications and experience to box 1888, Calvinist-Contact, or phone 677-4323 (area 416).

WILLEM G. POOLMAN
advocaat
notaris
meester in de rechten
330 Bay St., Toronto 1, Ont.
(hoek Bay/Adelaide St.)
tel.: EM 3-1334

MEVROUW JOHN DE BRUYN IN TORONTO verwelkomt drie nieuwe gezinsleden, Barry, 13, Desi, 14 en Ernie, 13. De heer en mevrouw de Bruyn kwamen 12 jaar geleden uit Nederland en hebben zelf reeds twee zonen. Toch besloten ze aan de oproep van de Catholic Children's Aid Society gehoor te geven en stelden ze zich beschikbaar als "group parents" voor ouderloze kinderen. Dit idee van z.g. "group parents" is een geheel nieuwe benadering van het probleem van pleegkinderen, waarmee de Catholic Children's Aid Society als eerste experimenteert. De ouders wordt hierbij genoeg betaald om voor de kinderen te kunnen zorgen en tevens een groot genoeg huis te kunnen bewonen.

(Telegram Photo)

Kerknieuws

CHR. REF. CHURCH

Beroepen

te Brockville, Ont., G. Ringnalda te Belleville, Ont.

te Brantford, Ont., G. Ringnalda te Belleville, Ont.

te York, Ont., A. A. Van Geest te Blenheim, Ont.

Bedankt

voor Iron Springs, Alta., S. Terpstra te Listowel, Ont.

voor Nobleford, Alta., D. Kwantes te High River, Alta.

voor Chatham, Ont., N. B. Knoppers te Montreal, Que.

voor Truro, N.S., R. Praamsma te Collingwood, Ont.

voor Athens, Ont., R. Praamsma te Collingwood, Ont.

FREE CHR. REF. CHURCH

Bedankt

voor Hamilton, Ont., M. C. Tanis te Barendrecht, Ned.

Chatham's kerk 40 jaar oud

In juli is het 40 jaar geleden dat de eerste Chr. Ref. Church in Ontario werd georganiseerd. Begonnen als Home Mission station met enkele gezinnen duurde het tot 1926 voordat de kerk georganiseerd werd onder leiding van de 'veteran Home Missionary Rev. J. R. Brink.

De gemeente werd sindsdien bediend door de predikanten T. de Boer van 1928-37, L. Trap van 1938-45, D. Zweer, 1946, die hetzelfde jaar overleed, G. J. vander Ziel van 1947-53, J. C. Verbrugge van 1955-60 en L Mulder van 1961 tot 1 januari 1966. Thans is de gemeente vacant.

In de depressiejaren verloor de gemeente een deel der leden, dat zich te Holland Marsh vestigde, hetgeen leidde tot organisatie van een gemeente aldaar.

In 1947 begon de grote immigrantenstroom. Zeer velen vonden hun eerste haven te Chatham, vanwaar men zich later over Ontario verspreidde. Van de eerste 300 die aankwamen zijn slechts enkele gezinnen overgebleven.

De nieuwe kerk werd in 1950 in gebruik genomen. De blijvende groei was er de oorzaak van, dat ook in de naaste omgeving gemeenten werden gesticht te Dresden, Wallaceburg en Blenheim.

Door de uitbreiding van de gemeente te Chatham werd begin 1965 de Grace Church gesticht. Evenwel is de First Church in de zondagmorgendienst nog steeds overvol.

Er werd een christelijke school geopend, die deze herfst 10 lokalen in gebruik hoopt te hebben.

De gemeente bereidt zich voor het 40-jarig bestaan te herdenken. Een der eersten die in Chatham's gemeente belijdenis deed was Rev. Chr. van den Heuvel van Fremont, Michigan, die zich bereid heeft verklaard de dienst te leiden op zondag 24 juli.

In september hoopt men een speciale avond te houden ter herdenking van dit heuglijke feit.

God heeft grote dingen gedaan in Ontario in de Chr. Ref. Church. In 1926 en de jaren daarna vijf kleine zwakke gemeenten te Chatham, Sarnia, Hamilton, Holland Marsh en Windsor. En thans na de immigrantenstroom der laatste 20 jaar 87 gemeenten in Ontario met meer dan 43.000 leden.

"Loof, loof den Heer mijn ziel, met alle krachten."

A.B.

ZION CHR. REF. CHURCH, OSHAWA, ONT.

Men verzoekt ons mede te delen, dat in afwijking van hetgeen in het Yearbook is vermeld, de morgendiensten om 10 uur aanvangen, en niet om 11 uur.

The Christian Reformed Church of BARRIE, is seeking

PULPIT SUPPLY

for the month of August. Contact the clerk Mr. H. De Jong, 320 Frederick St., Midland, Ont. Phone 526-2635.

The Christian Reformed Church of Clinton requests

PULPIT SUPPLY

for July 3, 10 and 24. Ministers vacationing in the Lake Huron region contact Mr. John Land, R.R. 2, Bayfield, Ont.

PULPIT SUPPLY WANTED

for the 7th, 14th, 21st and 28th of August. Ministers vacationing in the Pinery Provincial Park area please contact Mr. Gordon Ellens, R.R. 2, Forest, Ont. or phone 873-5515.

LEZERS SCHRIJVEN

Stoffelijke welvaart brengt geestelijke armoede

Stellig zult U, als U eens rustig zit te mijmeren, terug denken aan voorbije jaren. Vooral aan het allereerste begin van Uw immigratie. U kwam in een vreemd land met een vreemde taal, U kwam met een groot gezin of met een klein gezin, of als jong gehuwden, maar we leefden als vreemden in een vreemd land. Hoevelen dachten niet terug aan ons hechte kerkverband, familieleven, kennissenkring, en vaste werkkring. Dit waren allemaal vertrouwde dingen waaraan we zo gehecht waren. Die werden met onze emigratie aan flarden gescheurd en vele emigranten heeft deze scheuring rimpels in het voorhoofd gegroefd. En bij sommigen zelfs heimwee verwekt.

Als we eerlijk zijn dan was het grootste deel van de emigranten terug gegaan naar Holland, mits er een pad door de zee geweest was.

Dit was de emigratie zoals die tussen de jaren 1947 tot '52 was. Hij werd sterk gestimuleerd door voorlichting met film en sprekers. Vooral toen er de nadruk op werd gelegd dat hier ruim werkgelegenheid was, de levensmiddelen goedkoop, alleen was de engelse taal een noodzakelijkheid, dus ging men vlug een kursus engels nemen. Onderwijl werd met de familie gepraat, intussen vulde men de formulieren in om te kunnen emigreren en men liep met de gedachte rond dat als er niets van kwam men zich altijd nog kon terug trekken.

Voordat wij eigenlijk beseften wat wij deden werden de reisplannen gemaakt en voordat alles goed was besproken met naaste bloedverwanten zaten we reeds in de verhuisdrukte.

De reis naar Canada werd eigenlijk opgevat als een vakantiereisje, het gebeurde alles in een roes. Het afscheid nemen van familie was niet zo hartverscheurend als men gedacht had, zelfs waren er die dachten "wat een stumperds die zo vast zitten aan hun vaderland."

Hoe gaat dat met ons nuchtere Hollanders, het leven ging door. De eerste dagen gingen dan ook in een vlucht voorbij. Totdat we voet aan wal zetten. Toen kregen we te maken met de engelse taal, de koffers moesten worden uitgepakt voor de douane en voordat we in de kolonisten treinen gepakt waren had menige immigrant reeds gezegd: "Wat zijn we begonnen?" We voelden ons ontredderd, de meesten van onze gereformeerde mensen waren uit hun voegen geslagen, maar ze werden weldra opgevangen door de kerkelijke gemeenschap. We waren op elkaar aangewezen, we waren elkaar tot een hand en een voet. Het leek een beetje op de eerste christengemeente, er werden haast wonderen verricht. Eerst vergaderden we als kerkgemeenschap in zaaltjes maar bedragen werden bijeengebracht voor bouwgronden voor kerken en scholen, de Here werd geprezen om het goede dat Hij ons gaf, men leerde de Here in Canada beter kennen dan in Holland. Wij voelden ons afhankelijk door onze eenzaamheid in de vreemde. Mannen-, vrouwen- en young people's verenigingen werden opgericht. Gods Woord werd besproken en onderzocht. Er was een hunkering naar de zondag, naar de bediening van het Woord en sacrament. Gezinnen die nog geen geld hadden kunnen oversparen om een auto te kopen werden gehaald, of dit nu 10 of 30 mijl weg was maakte geen verschil, maar ze kwamen naar de kerk.

Nu zijn we enkele jaren verder en op de parkeerplaatsen van de kerken zien we nu alleen nog maar goede auto's staan. De stoffelijke welvaart heeft zijn intrede gedaan. Men kan haast de welvaart van de gezichten aflezen, de een ging zich verheffen boven de ander, al ging dit ook in gemoedelijke zin. Men sprak van beter werk, men waagde zich zelfs op het glibberige pad der grote unions, want, zeiden sommigen, de Here heeft je toch ook verantwoording voor je gezin gegeven. Men kocht een T.V., want je kon toch kwalijk achter blijven. Intussen beseft men niet dat men bezig is de Here vaarwel te zeggen. Onze huizen worden paleizen. Wat een verschil met toen. Toen zagen we de Here als degene die leidde, nu doen wij het zelf. Het kerkgaan wordt minder, men gaat van zichzelf houden.

Het is zo wel niet met iedereen, maar er is een tendens die in deze richting wijst. Als de Heilige Geest niet meer in ons werkt, dan laten we deze dingen langs onze kleren glijden. Paulus zegt dat wij onze zaligheid met vreze en beven moeten bewerken. Bij hoevelen, die 's zondags naar de kerk gaan, is het hart er nog in? Of neem het geval van de kerkelijke huwelijksinzegening: 10 of hoogstens 25 dollar, terwijl er honderden dollars worden besteed aan een huwelijksreis. Het is vandaag al niet veel minder dan in de dagen van het volk Israel. Hoor hoe de Here zijn beklag maakt over de tienden.

Geven we wat de Here van ons vraagt, maar dan verstaan we zeker ook wat barmhartigheid is. De tekorten in de kerk of in de diaconale kas is een vloek voor de gemeente. Als wij ons hart niet geven in hetgeen wij doen is ons gehele leven een fiasco. Ons leven zal weer een leven met Christus moeten zijn. Dat wil niet zeggen dat wij daarmee moeite en verdriet ontlopen, het wil wel zeggen dat het een leven is met het vooruitzicht op het eeuwig met Christus zijn.

O zaligheid niet af te meten!
O vreugd, die alle smart verbant!
Daar is de vreemdelingschap vergeten; en wij, wij zijn in het Vaderland!

A. Smouter.

TEACHERS WANTED

Due to the necessity of expansion the John Calvin Christian School of the University City of Guelph urgently needs a

3rd TEACHER

for the primary and intermediate grades.
Send applications to the Principal, Mr. T. Bootsma, 290 Water Street, Guelph, Ont.

Due to higher enrollment the Clinton Christian School will be in need of a

SIXTH TEACHER

for the intermediate grades.
Please contact Mr. W. J. Bakker, Box 317, Londesboro, Ont.

Lacombe Chr. School requires a

TEACHER

for grades 4, 5 and 6 for the '66-'67 term. Come to a new rural school in the parklands of Alberta. Contact D. Ten Hove, Blackfalds, Alberta.

Lacombe, Alberta "Calvin Christian School" is urgently in need of a

TEACHER

for grades 1-3. New two-room school. Salary schedule for a degreed teacher without experience is $4,250.— Contact: John Vanderwekken, Clive, Alberta.

Due to retirement and expansion, the Canadian Christian School Society of Smithers and Telkwa, B.C., in the beautiful Bulkley Valley, is still in need of

ONE TEACHER

for grade 1.

Please send applications, stating qualifications, experience and references, to the Secretary, S. Jaarsma, Box 852, Smithers, B.C.

Calvin Christian School is in need of

A TEACHER

for grade 5, approx. 30 pupils. Please send letters of application to Mr. J. Postma, Principal, 72 Tissiman Ave., Chatham, Ont.

The Holland Marsh Christian School will be in need of a

TEACHER

for grades 3 and 4, for September '66.
Please send application stating qualifications, experience, references, etc. to: R. Hovius, R.R. # 2, Newmarket, Ont. Tel. 895-9975.

Due to expansion, Calvin Christian School, Victoria, B.C. requires

A TEACHER

for the intermediate grades. Kindly send applications to Mr. H. van Huizen, Principal, 2560 Shelbourne St., Victoria, B.C.

"IN BEAUTIFUL BRITISH COLUMBIA"

The Ladner Christian School will need a

QUALIFIED PRINCIPAL

(grades 6 and 7).
Send inquiries to: A. Terpstra, P.O. Box 662, Ladner, B.C. Canada.

Urgently needed for the Terrace Calvin Christian School

ONE TEACHER

for grades 1-3 in order to be able to start our school. We have a principal. Come to the beautiful Skeena Valley. For further information write to: Mr. E. Talstra, Box 317, Terrace, B.C.

25% korting

op de speciale groepsreis per Holland-Amerika Lijn
Heen S.S. Rijndam— 31 augustus
Terug S.S. Maasdam— 12 oktober
RETOUR
Montreal-Rotterdam vanaf $345.50.
Boek nu bij
LUCAS KOOPS
Manager
VALENTINE TRAVEL Service 485-0336
1642 Bayview Av. Toronto 17 Ont.

Wooden Shoe
Uw Hollandse Winkel
SNIJBONENMOLENS, HEREN-PORTEMONNAIES
Zojuist ontvangen: grote collectie theebeurzen, baby uitzetten, wollen dekens, wandkleden. Vraagt prijslijst.
1058 Main Street West, Hamilton, Ont.
JA 8-1932

Nieuwe verheerlijking van Maria door Paulus VI

De r.k. Kerk ontwikkelt zich steeds meer tot een diktatoriale-pauselijke en tot een mariale Kerk.

En het is merkwaardig, dat deze beide karaktertrekken verband met elkaar hebben. Door de hernieuwde aandacht voor de Bijbel is men in de leidende kringen van b.v. de Nederlandse r.k. kringen gaan inzien, dat de figuur van Maria toch te veel in het centrum van de devotie was komen te staan, ondanks allerlei vergoelijkende theorieën, dat de eer van de moeder ook de eer van de zoon is. En de meerderheid van het concilie had de term "Maria, moeder van de Kerk" verworpen. Desondanks heeft Paulus VI op de sluitingsdag van de derde zitting van het concilie de helft van zijn rede besteed aan Maria en haar officieel de titel toegekend van "Moeder van de Kerk".

Het is duidelijk, dat het pauselijk gezag de r.k. kerk in mariale richting stuwt, ondanks de tegenovergestelde stromingen binnen de r.k. kerk, die voortkomen uit Bijbelse vernieuwing.

Maria, uitdeelster van genaden.

En de tweede encycliek van deze Paus was eveneens helemaal gewijd aan Maria. Die encycliek heet: "Mense maio" (= in de maand mei). Daarin schrijft de paus: "Mogen gedurende de gehele meimaand onze smeekbeden met nog groter vurigheid en vertrouwen opstijgen tot de Moeder Gods, opdat wij haar genaden en gaven bekomen. Al wekken de zware misdaden van de mensen de gerechtigheid van God op en verdienen zij Zijn rechtvaardige straffen, toch moet men ook niet vergeten dat Hij "de Vader vol ontferming en de God van alle vertroosting" (vgl. 2 Kor. 1:3) is en dat Hij Zijn heilige Moeder heeft aangesteld als de edelmoedige uitdeelster van de gaven van Zijn barmhartigheid."

In deze encycliek wordt Maria verder nog genoemd de "koningin des hemels" en spoort de paus aan tot het bidden van de rozenkrans. Hij zegt, dat door het bewijzen van eer aan Maria het Christendom overvloedtige genaden ontvangt.

Wij moeten echter deze beschouwingswijze op grond van de Schrift met alle beslistheid afwijzen, omdat het een zeer onbijbelse, antichristelijke mensverheerlijking is en een ontluistering van het Evangelie van Gods souvereine genade in Jezus Christus.

Uit: In De Rechte Straat.

WIJ LAZEN VOOR U

"IK HAD EEN MEISJE LIEF," een vertrouwelijke briefwisseling, gebundeld door W. A. Trobisch, Uitgave N.V. Gebr. Zomer en Keuning's Uitgeversmaatschappij, Wageningen, Ned.

Walter Trobisch is een missionaris voor een Lutherse kerk in Afrika. In dit boekje geeft hij enige ervaringen door, die hij gehad heeft met een Afrikaanse jongen en zijn meisje.

En dit gebeurt dan in de vorm van een briefwisseling.

De jongeman, François, is eerst alleen aan het woord, maar wordt later afgewisseld door zijn meisje Cecile. Ze zijn daarin zeer openhartig, evenals de antwoorden die Walter Trobisch en zijn vroouw aan hen sturen. Wij maken kennis met de Afrikaanse gewoonten om het meisje uit te huwen tegen een zekere bruidsschat. Doch dit is slechts bijzaak. Waar het hier om gaat is dat in dit kleine boekje een schat van huwelijksethiek wordt gegeven, die niet alleen betrekking heeft op Afrika maar die men "worldwide" zou kunnen noemen. Met deze Nederlandse uitgave is het boekje thans in 50 talen verschenen, wat niet alleen wijst op een grote populariteit, doch tevens laat zien dat de hier besproken problemen eigenlijk wereldwijd zijn .

Wij zijn dankbaar voor dit boekje, vooral waar dit is uitgekomen in een tijd waarin veel over sex wordt gesproken en geschreven. Dat wordt in dit boekje ook gedaan, maar op een wijze die het mooie laat zien van dit door God gegeven geschenk. Het is verfrissend te zien hoe openhartig de moeilijke problemen, die verloofd en getrouwd zijn kunnen meebrengen, hier worden besproken. Dit is een boekje voor ouderen zowel als jongeren, dat wij gaarne hartelijk aanbevelen.

D.F.

□□□

Ds. A. G. Kornet: *VIER PORTRETTEN IN EEN LIJST*, uitgave Kok, Kampen.

Dit is een boekje geschreven voor hen die openbare belijdenis van hun geloof afleggen. Het bevat vier pittige meditaties, "jeugdpreken," zouden we haast zeggen.

Het is heel geschikt als belijdenisgeschenk voor jonge mensen in Holland. Maar wat we er in onze Canadese kerken mee moeten doen is me niet erg duidelijk.

Daarom: hartelijk aanbevolen . . . voor jonge belijders in Nederland.

A. De Jager

ETEN IN DE VRIJE NATUUR IN HET RIDEAU MERENGEBIED — Deze streek, vroeger uitsluitend gereserveerd voor parlementsleden en regeringsambtenaren, heet thans mensen van ver buiten het Ottawagebied welkom. Het is een land van twee duizend vierkante mijl, doorsneden met rivieren, kanalen en meren, van een kalme, majestueuze schoonheid en met vele herinneringen aan het verleden.
(Telegram Photo)

De kleine, zwarte stoomboot van B.C.

door Ed Arrol.

(Canadian Scene) — Gezellige, goedmoedige matrozen, gekleed naar de mode van honderd jaar geleden — zullen aan boord van een getrouwe weergave van de bekende "Beaver" van de Hudson's Bay Company, de afgelegen plaatsen en dorpen langs de westkust bezoeken om daar het laatste nieuws te brengen over het eeuwfeest van Brits Columbia in 1966 en in 1967 over het Centennial van Canada.

Het ligt allemaal in het kader van het plan van de Koninklijke Canadese Marine en de B.C. Centennial Committee om de dagen van de beroemde S.S. Beaver weer in het leven terug te roepen, de dagen, waarin dit schip, als eerste stoomboot langs de westkust verscheen en daar, meer dan enig ander vaartuig, bijdroeg tot de ontwikkeling van dit deel van ons land.

Het origineel was gebouwd in 1835 aan de Theems in Engeland.

Meer dan 150.000 mensen waren bij de tewaterlating aanwezig en volgden met belangstelling de eerste reis over de Atlantische Oceaan, rond Kaap Hoorn en de Grote Oceaan binnen. Ze had haar eigen machines aan boord en werd na haar reis van 235 dagen van zeil- tot stoomschip veranderd.

Bekijken we het model, ten toon gesteld in de Archives in Victoria, dan zien we een raderboot van 101 voet lang, 33 voet wijd, 11 voet diep, van 101 ton en met één pijp. Het feit, dat havenschepen van de marine dezelfde afmetingen hebben is op het ogenblik een groot gemak. De oorspronkelijke Beaver is n.l. in 1888 bij Prospect Point, aan de ingang van Vancouver Harbour op de rotsen gelopen en in de loop der jaren geheel weggerot. De Koninklijke Canadese Marine is nu van plan om een van haar eigen havenboten met hout te bekleden en van een boegspriet te voorzien. Het dek wordt verhoogd, in overeenkomst met de Beaver en aan de zijkanten zullen de grote raderen worden bevestigd. Deze zullen wel ronddraaien, maar het schip zal echter worden voortbewogen door dieselmachines en niet door middel van stoom, zoals het eigenlijk zou moeten zijn. H.M.C. Dockyard in Victoria zal het werk voor zijn rekening nemen.

Van haar drie carrières is die van koopvaardijschip het meest bekend en als zodanig wordt het dan ook gebouwd. Direct bij haar aankomst was de Beaver van Sir James Douglas, een H.B.C. boot, van een kanon voorzien om de orde te handhaven langs de kust van de Grote Oceaan, waar zowel de Amerikanen als de Russen handel dreven. Tijdens de conventie van 1839 had de Hudson's Bay Company de rechten op Alaska voor tweeduizend ottervellen per jaar van de Russian-American Fur Company gehuurd. In ruil daarvoor hadden de Russen toegestemd alleen voorraden en goederen te betrekken van boten van de Hudson Bay Company, zoals de Beaver.

Later werd ze een hydrografisch (inspectie) vaartuig van de Koninklijke Marine en weer later sleepboot. Als zodanig kwam haar carrière in 1888 tot een abrupt einde. Souvenir jagers maakten wandelstokken en voorzittershamers uit het scheepshout en allerlei armbanden en andere versierselen uit het koperen beslagwerk. In 1892 kwam een onderneming in San Francisco op het idee om de Beaver op de Wereldtentoonstelling van Chicago te zetten. Het was echter te laat, in juni van datzelfde jaar bracht de golfslag van de stoomboot **Yosemite** het wrak van de **Beaver** het kanaal binnen. Het kleine zwarte stoombootje wordt echter in het leven teruggeroepen als symbool van de pioniersgeest aan Canada's westkust.

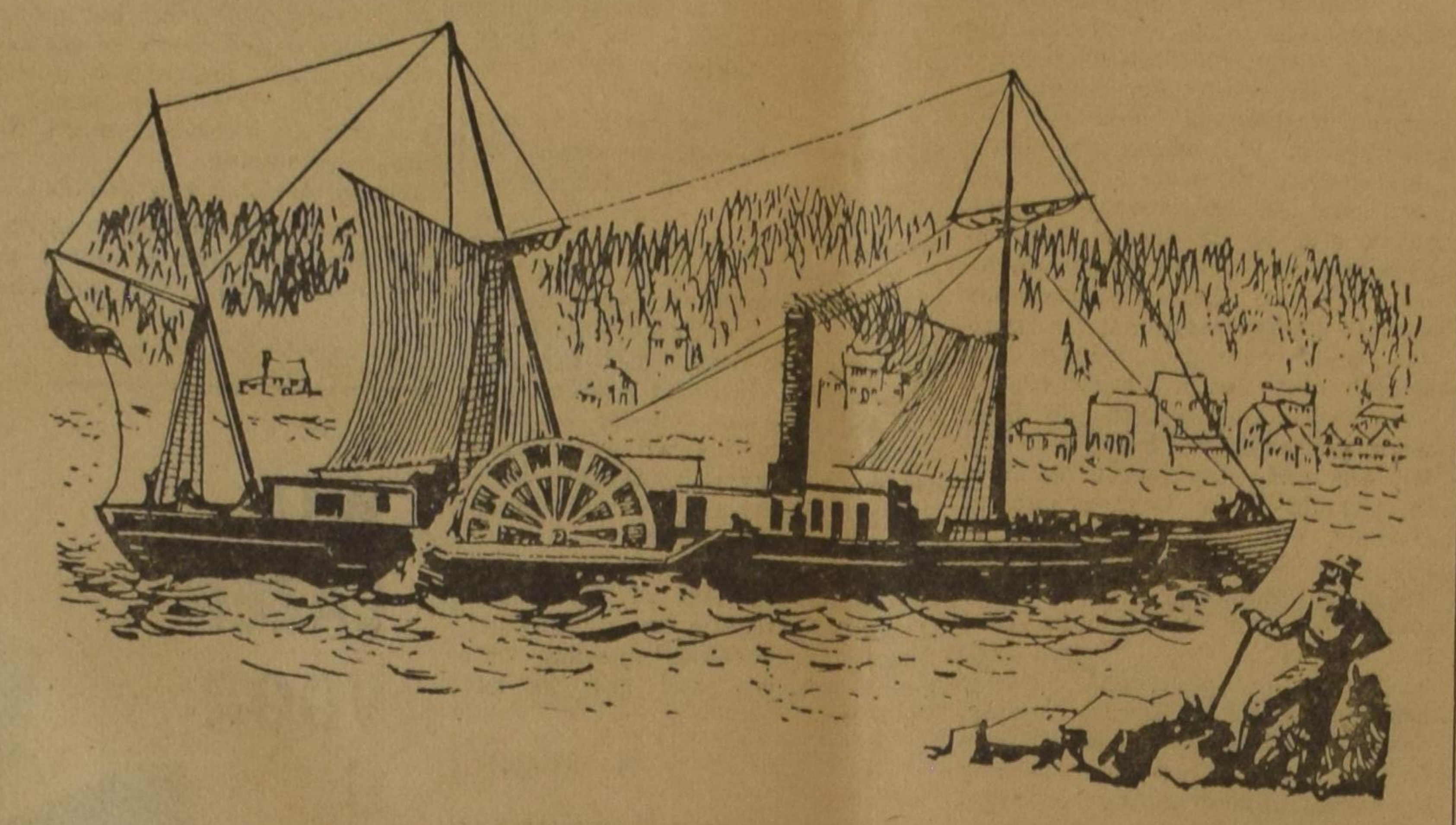

DEZE COPIE VAN "THE BEAVER" zal worden gebruikt om aan geïsoleerde gemeenschappen langs de westkust het laatste nieuws over het Eeuwfeest van Brits Columbia (1966) en Canada's Eeuwfeest in 1967 te brengen. De oorspronkelijke "Beaver" is het eerste schip geweest, dat de westkust bevoer (het eerste stoomschip, wel te verstaan! . Tekening van Fred Finley, R.C.A.

Voor een geslaagde vakantie met de hollandse gezelligheid.

"Little Europe Resort"

BRACEBRIDGE, MUSKOKA

Cottages te huur tegen redelijke prijzen. Uitstekende kampeer-, zwem- en visgelegenheid. (Ideaal voor groepskampen.) R. S. Bakema. Tel. 645-2738.

"Little Europe" vindt U 8 mijl ten O. van highway No. 11 aan de Vankoughnet Road, ongeveer 7 mijl ten N. van Gravenhurst en voorbij het Muskoka Airport. Plm. 35 mijl van Chr. Ref. Church in Orillia.

21 JAAR OUD?

Zodra U 21 jaar oud bent geworden, valt U niet langer onder de Hospital Insurance van Uw ouders. Om toch verzekerd te blijven moet U binnen 30 dagen zelf voor Uw verzekering zorgen. Aanmeldingsformulieren zijn te krijgen bij de banken, ziekenhuizen en direct van de Commission.

PAS GETROUWD?

Vanaf die dag moet de "gezins-premie" voor de Hospital Insurance worden voldaan teneinde beide echtgenoten verzekerd te doen zijn. Stel onmiddelijk de "groep" waaronder U valt van Uw huwelijk in kennis of, als U Uw premies "direct" betaalt, de Commission.

NIEUWE BAAN?

Ten einde verzekerd te blijven, dient U de instructies op te volgen, afgedrukt op het "Hospital Insurance Certificate of Payment", formulier 104, dat Uw huidige werkgever verplicht is U te geven bij Uw vertrek.

Your **ONTARIO HOSPITAL INSURANCE** *Plan*

Ontario Hospital Services Commission
Toronto 7, Ontario

Geef Uzelf of schenk een ander een goed boek !

CHRISTIAN MARRIAGE by Rev. R. L. Veenstra
There are 180 pages in this volume and they contain some of the wisest counsel on the question of Christian Marriage we have ever read . . . we would like to see a copy of this book in the hands of all young people contemplating matrimony." (The Evangelical Christian). **Price $2.90**

ARIE EN KATRIEN IN CANADA
Emigranten mijmeringen. Gezonde humor en op de man af. **$2.50**

LIVING IN A NEW COUNTRY by Rev. T. C. Van Kooten
An interesting study on the integration of immigrants into the life of their new country. **Price: $2.95**

IN THE MIRROR by Prof. Dr. J. Kromminga
This book is published in connection with the centennial of the Christian Reformed Church in 1957. The author reviews what the Christian Reformed Church has done, and ought to do. "In the Mirror" reflects theories and ideas which are sound in doctrine and wise in counsel. **Price: $2.90**

A PREY TO SATAN by C Sluys
A moving story which is often filled with suspense. The main characters in this book are people of the Reformed Church in Holland. **Price: $3.00**

THE STOWAWAY by Wm. R. Rang
Hendrik Tromp has one thing in mind. He wants to find his father. But he does not know where to look for him. He hides as a stowaway on "The Golden Horn", but is detected. What follows takes the readers (boys and fathers) all along; they want to stick with Hendrik until he finds the solution. **Price: $2.50**

These books are published by:

GUARDIAN PUBLISHING CO. LTD.

Box 312, Station B, HAMILTON, ONT.

Het aantal abonnees op Calvinist-Contact groeit . . . . maar heeft nog niet de grens bereikt. Geef dit nummer door aan iemand, die ons blad nog niet leest.

ABONNEMENTSFORMULIER

Hierbij geef ik op als abonné van Calvinist-Contact

Naam ....

Post-adres ....

....

Aangebracht door: ....

Naam ....

Post-adres ....

....

Aanbrengpremie: ....

Zendt dit formulier met het abonnementsgeld ad $5.00 in cash/money-order/cheque (bij cheque 15¢ extra voor bankkosten) naar "Calvinist-Contact", Box 312, Station B, Hamilton, Ontario.

Aan:

Calvinist-Contact, Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

ADRES VERANDERING

NIEUW ADRES:

....

....

Naam ....

Post-adres ....

OUD ADRES:

....

....

Mooie Premie Boeken voor Uw hulp

HET KOST U NIETS om in het bezit te komen van een aantal mooie en goede boeken. U behoeft alleen het gesprek op Calvinist-Contact te brengen, als U op bezoek bent bij familie of vrienden, die ons blad nog niet lezen. De rest is niet moeilijk. De enige bepaling is, dat U tegelijk met de opgave van het nieuwe abonnement het abonnementsgeld van $ 5.00 opstuurt.

Voor elke nieuwe abonnee die U aanbrengt mag U een der volgende boeken kiezen:

EGYPTISCHE TEMPELS EN GODEN, door Dr. J. Zandee.
Dit boek (256 blz.) geeft een beeld van de Egyptische godenwereld. De lezer wordt in aanraking gebracht met belangrijke aspecten van de godsdienst van het oude Egypte.

DE ILLEGALE WERKER, door Anne de Vries.
Dit boek geeft een bijzonder belangwekkend aspect van de gehele verzetsstrijd. Het is een treffende, boeiende beschrijving van de typen van illegale werkers, en verder van hun leef- en werkwijze, van hun lotgevallen na arrestatie. Een spannende documentaire.

ENCYCLOPEDIE VAN DE BIJBEL, samengesteld door Dr. C. N. Impeta.
Deze encyclopedie is een handige wegwijzer door de Bijbel.

JOHANNES CALVIJN, ZIJN LEVEN EN WERK, door Dr. R. Schippers.
Deze biografische schets presenteert treffende bijzonderheden uit het leven en de arbeid van Calvijn.

HEDEN ZO GIJ ZIJN STEM HOORT (Bijbels Dagboek).
Recensie-schrijvers hebben indertijd dit dagboek aanbevolen als een der beste en nog is het niet verouderd.

DE CHRISTENREIS, door John Bunyan.

DE CHRISTINNEREIS, door John Bunyan.
Beroemde boeken van de wereldberoemde schrijver Bunyan. Boeken die hoog zijn aangeschreven in de literaire wereld.

ROME EN DE REFORMATIE, door A. S. Besselaar en J. Spoelstra.
Dit aantrekkelijk geschreven boekje handelt over "een eerlijk gesprek tussen de Roomse Kerk en de Kerk der Reformatie."

LUTHER — Zijn weg en werk, door W. J. Kooiman.
De schrijver geeft in dit boek een inzicht in het boeiende leven van deze strijdbare reformator.

OP DE MAN AF (Boeket-reeks).
Dit boekje is geschreven door de bekende Ds. Okke Jager, die inderdaad de kunst verstaat om dingen op de man af te zeggen.

VERLEIDENDE GEESTEN, door Dr. A. B. W. M. Kok.
Een zeldzaam interessant boekje, dat U in het kort op de hoogte brengt met de dwaalleringen van verschillende sectarische richtingen.

BRIEVEN UIT DE HEL, door C. S. Lewis.
Deze brieven, geschreven door Schroefstrik, staatssecretaris van de hel, aan zijn neef Galsem, vormen een schriftelijke cursus voor jonge duivels. Zij leren, hoe zij geraffineerd en subtiel de mensen in hun macht moeten krijgen.

DE GROTE SCHEIDING, door C. S. Lewis.
Neen, er is geen ontkomen aan. Een hemel met een klein stukje hel bestaat niet. Het is onmogelijk om ook maar iets dat bij de duivel hoort in ons hart te houden. Satan moet er uit.

REIS NAAR VENUS, door C. S. Lewis.
Op zijn reis naar Venus ontmoet de hoofdfiguur, Ransom, een nieuw paradijs, hetgeen de auteur alle gelegenheid geeft tot een fantastisch verhaal met een diepe zin.

HET DUIVELSEILAND.
Een uitermate boeiend verhaal over de Franse strafkolonies geschreven door een ooggetuige genaamd Charles Pean.

SLOEBERKE SLOB, door W. Laatsman.
Velen houden van "Laatsman-boeken", omdat ze zo populair geschreven zijn.

•

Omdat wij tegenwoordig extra pagina's geven in de Engelse taal, zijn voor het aanbrengen van nieuwe abonnees nu ook Engelse boeken verkrijgbaar.

Voor elke nieuwe abonnee:

THE FLASHLIGHT, by Jean G. Fisher.
A little booklet, but a great story. Tom Perkins comes into conflict with his own conscience. He experiences a difficult time to find the right attitude. A fine story for children from 8—11 years old.

THE GUN, by John Vriesinga.
An exciting story of the experiences of three boys, and a gun. Boys, and girls too, of 8—11 years of age, will enjoy it tremendously.

MARTYR OF THE CATACOMBS.
An emotion stirring chronicle of the persecution and triumphs of First Century Christians.

CONFLICT WITH DARKNESS, by Virginia Blakeslee.
She vividly portrays the harsh realities of heathen darkness put against the power of God's Word.

AND TO THE ESKIMOS, by Stanley Ledyard.
The testing and trials of a modern Missionary adventure.

AMAZON MOON, by Rosemary Cunningham.
Deep and practical spiritual lessons drawn from thrilling accounts in the deep Jungles.

WHEN THE BAMBOO SINGS.
By experienced Missionary Douglas C. Percy, a true life story of a young African and his love for a maid of another tribe.

JOHN THE BAPTIST, by Dr. F. B .Meyer.

MARTIN LUTHER, THE MAN, by Ruth Gordon.
The personality of Martin Luther, his character and purpose. A clasp between the Old and the New Testament. Portrays humility, courage, devotion.
The background to his God revealed doctrine of Justification by Faith.

Voor twee abonnees:

LIVING IN A NEW COUNTRY, by T. C. Van Kooten.
An interesting study on the integration of immigrants into the life of their new country.

THE STOWAWAY, by Wm. R. Rang.
Hendrik Tromp has one thing in mind; he wants to find his father. But he does not know where he has to look for him. He hides as a stowaway on "The Golden Horn", but is detected. What follows takes the readers (boys and fathers alike!) all along; they want to stick with Hendrik until he finds the solution.

A PREY TO SATAN.
A moving story which is often filled with suspense. The main characters in this book are people of the Reformed Church.

IN THE MIRROR.
This book is published in connection with the Centennial of the Christian Reformed Church in 1957. Dr. Kromminga reviews what the Christian Reofrmed Church has done, and ought to do. "In the Mirror" reflects theories and ideas which are sound in doctrine and wise in counsel.

MET ENGELS DE WERELD IN.
Een handig en goed boekje om Uw kennis van het Engels wat op te halen.

CHRISTIAN COURIER
A SUPPLEMENT TO CALVINIST-CONTACT

Editors: Dr. P. Y. DeJong, Rev. F. Guillaume, (Mrs.) Bernice Schrotenboer, (Mrs.) Ineke Parlevliet.

Managing Editor: D. Farenhorst.

Publisher: Guardian Publishing Co. Ltd., Box 312, Station B, Hamilton, Ont., Phone 547-1488 and 547-1489.

Characters and names in fiction stories in this weekly are imaginary.

Contents may not be printed without permission of the publisher.

The publisher will not be responsible for the loss of any manuscript, drawing or photograph. The publisher accepts no responsibility for opinions by its authors.

The Spastic Child

by Dr. J. Van Belle

In Canada there are 17,000 spastic children under the age of twenty-one; 17,000 children with Cerebral Palsy. More than 20 centers are spread throughout the country to provide treatment for these handicapped children, so that if at all possible they may become independent and will be able to look after themselves when older.

What is Cerebral Palsy? What has happened to the brains of these children? How can we help them?

The brain in a child with Cerebral Palsy is damaged. This might have happened long before birth or may be due to a failure of the foetal brain to obtain enough food at critical periods of development. At the time of birth damage to the brain is also possible. A very difficult and long labour can be the cause or a long time to resuscihate (to revive) the baby. It is noteworthy that the use of forceps (instruments to help the delivery) seldom causes injury to the brain. After birth, infections, accidents or jaundice (due to Rhesus incompatibility) all can damage the brain.

Unlike cells of other organs, brain cells cannot be renewed. Once damage has been incurred the cells remain damaged throughout life. The disability is a permanent one. There is no cure either by medicine or by surgery.

The injury to the brain cannot be recognized at birth. Normally the brain continues to develop until the age of two. For example the nerve cells which the child needs to hold up its head are only fully developed at the age of 3-4 months; the cells that give the child the ability to sit are developed at the age of 6-9 months and so on. Therefore we only notice that something is wrong when there is a delay in the normal development. We expect the child to hold up its head at 3-4 months of age or to sit after 6-9 months and when these movements do not appear at that time we become suspicious that the nerve cells needed for these actions are damaged or have been destroyed. Only at the age of 3 or 4 do we see the total result of the brain injury.

Damage may be found in different parts of the brain.

(I) When cells of the outer part of the brain — the cortex — have been destroyed, the child will have difficulty making certain movements. Its movements may be very slow and awkward. Even to carry out the most simple activities may be almost impossible, e.g. picking things up. There may be speech difficulty due to the effect of the nerves on the muscles of the throat and the tongue. There may be reeling and staggering when the child is walking. The tone that is normally present in the muscles is changed. Tone is the state of tension or contraction that is always found in healthy muscles. Normally the tone is maintained by nerve impulses going into and coming back from the spine.

Some muscles have an increase in tone. When one would try to move such a muscle one would encounter considerable resistance. In other muscles the tone is decreased. If we would try to move these muscles we would find that they are quite weak and flabby. The result is that several deformities can be found: The arm is held closely to the side, the elbow is bent, the legs are pressed tightly together, the knee is bent, the ankles are directed downward. When only one arm or leg is affected we speak of a hemiplegia; when all arms and legs are involved the child is a quadriplegic; when the legs are more involved than the arms we are dealing with a diplegic child.

(II) Damage can also occur to the more deeper parts of the brain: to the brain stem and the basal ganglia. (These are important nerve cells which are found in the inner part of the brain. Many impulses are received here before they are carried on to the cortex.) These children often have a good intelligence but are considerably handicapped by the continuous purposeless movements of the hands, arms, legs, head. Any part of the body may be involved. These movements are present both at rest, and when any attempt at movement is made. It may be impossible for them to carry out any desired movement at all.

(III) Thirdly the Cerebellum may be damaged. The Cerebellum is also called the smaller brain. Here it is made possible for us to maintain equilibrium, to walk in a straight line. Damage to this part of the brain results in disturbance of balance, gait, stance. These children are unable to carry out smooth well-controlled movements.

Apart from the motor disorder (disorder in movement) there may be other defects. Damage may involve areas which normally regulate our sensation, which are needed for our intelligence. Thirty to forty per cent of Cerebral Palsy children are mentally retarded; one third suffers from convulsions; blindness, deafness may be found; many of these children have behaviour problems — they are overactive and real swings of mood can be expected.

The main question is of course: what can we possibly do for these children? How can we help them?

As stated previously, twenty treatment centers are available throughout Canada. The aim of these centres is to make the children as independent as possible, so that they can at least look after themselves and some of them can even be made completely independent. The centers have specialized equipment and trained staffs. Treatment is started at a very early age. In the nursery school the little one is provided with play material, he will meet children with similar handicaps; here he will also find out that adults can be very helpful people.

There are three important forms of therapy; Physiotherapy, Occupational Therapy and Speech Therapy.

Physiotherapy helps the child to develop patterns of sitting, standing, and walking — as normal as possible within the range of his handicap. A certain programme is set up for each child according to the severity of his condition. This programme sometimes can be carried out on an 'out-patient' basis. This may require trips to the center every week or every month or every three months and so on. When more intensive therapy is needed admission to the center may be required. It may be that the child has to stay for several weeks or even longer until it has reached a certain level of activity. Then he is sent home where the parents can continue with the exercises. Co-operation of the parents, understanding and patience from their side, willingness to continue the exercises at home faithfully are of the utmost importance. When this is not done the child will slip back easily and quickly. When this is the case all the weeks and months at the center can be considered wasted time. This is why most centers invite parents over for at least two days before the child is discharged so that they can learn what has been achieved and what the child is able to do now; what programme has to be followed at home.

Occupational Therapy concerns itself with such things as: dressing, writing, self-feeding. As in physiotherapy, practise is of the utmost importance — just as when you learn to play the organ or the piano. Everything has to be taught slowly, step-by-step, and may take months.

In Speech Therapy the child is made aware of the position of the tongue and lips; control over these muscles is improved so that speech will become as intelligible as possible.

In the center there are other services available to the child and his parents: There is medical supervision and there are professional social workers. There are often very practical problems which the parents find difficult to answer: what is the best programme, what about discipline, how should they treat the child in connection with his brothers and sisters and so on. All these problems can be discussed with the social worker without fear or restriction.

In summary: Spastic children are children in which the brain has been damaged. There is no cure, but help is available throughout Canada. In cooperation with the parents physiotherapy, occupational- and speech therapy can be very effective. To make the handicapped child as independent as possible should also be the main aim of the parents.

THE WORLD AROUND US

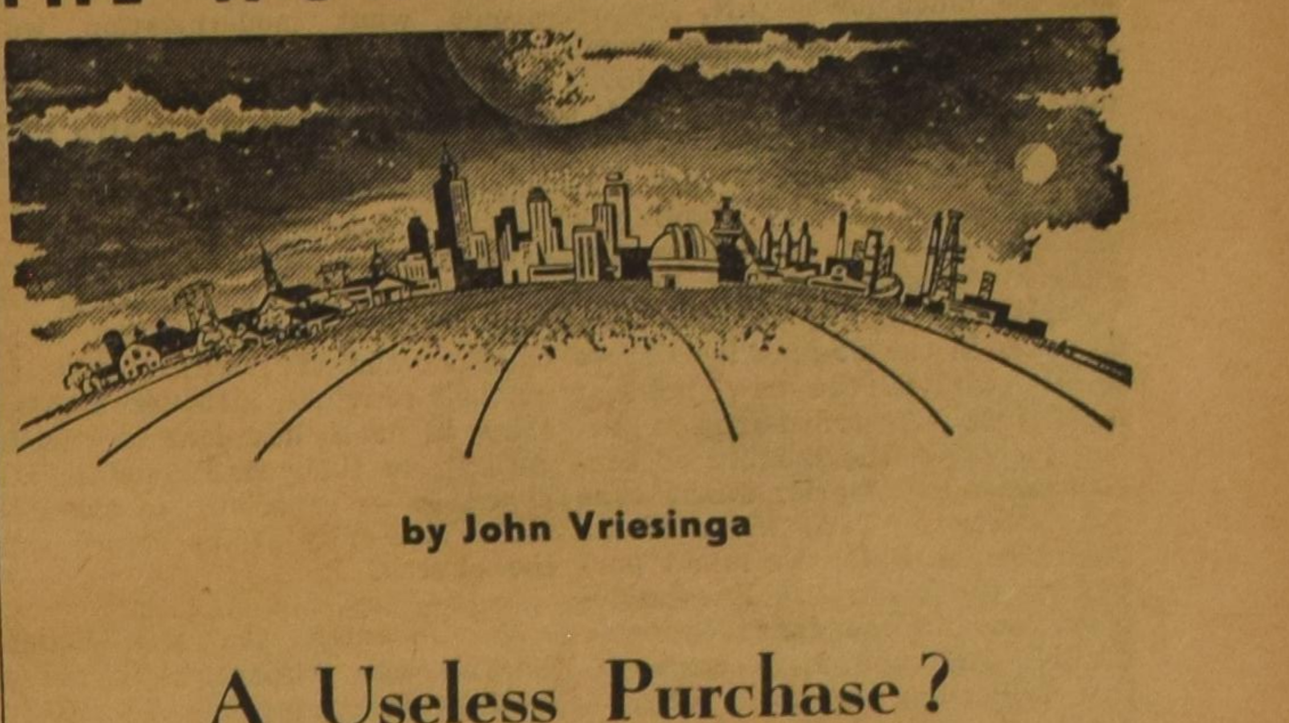

by John Vriesinga

A Useless Purchase?

Our country, much as it would like to do so, seldom plays a major role on the stage of world events. Whenever it does, it is almost always the role of go-between in a conflict among its allies. In his day as minister of External Affairs the now prime minister Lester Pearson gained a measure of international statue in this way. Just recently the Hon. Paul Martin, representing Canada in the NATO Council, has followed in his footsteps. Only, it seems that Mr. Martin has gone out on a rather fragile limb, that may well break under his weight before the year is out.

The conference of fourteen foreign ministers in Brussels met to deal with the knotty problem president Charles De Gaulle of France had tossed into their laps. France had been a member of the North Atlantic Treaty Organization since its beginning, but earlier this year announced that it wanted to end its military participation. De Gaulle reasoned that Russia is no longer the threat to Europe it was when NATO was formed. He also feels that NATO is too much American dominated anyway, and that it is too much of melting pot in which nationalism disappears. He has said time and again, that he is in favour of military alliances, but then, alliances between independent nations. In NATO France had to sacrifice too much of its independence.

The premier of France, Monsieur Pompidou, confirmed that view in his own fashion when he commented on France's decision to withdraw, He said that as long as France was a member it ran the danger of getting involved in conflicts it wanted nothing to do with. What if the war in Vietnam would flare up into a full scale conflict for instance? Would the NATO allies be obliged to come to the help of the U.S.? Or, putting the issue in even sharper light, what if an armed conflict would break out between the U.S. and Russia? The result would be a rain of nuclear bombs on Europe, where the first line of attack and defense would be. The premier even went as far as saying that NATO was an American scheme to fight America's next war away from America's soil, and he and De Gaulle wanted no part of it. That is why they asked, or demanded, that all foreign troops now on French soil be either withdrawn or put under French command.

This demand created a big problem, for not only are there many and large United States (and Canadian) military bases in France, the military headquarters of NATO, the Supreme Headquarters of the Allied forces in Europe (SHAPE for short) is established in Paris. Moving it, and the whole system of supply lines of troops all over Europe, means an upheaval of tremendous proportions and cost.

But this was not the main problem the conference in Brussls had to deal with. The moving job can and will be solved by applying a lot of money and hard work. Not so simple was the question: where does France now stand really in the family of European Nations? To what extent can NATO still count on De Gaulle? Or should the withdrawal from NATO's military organization be regarded as final and proper steps taken to cope with the new situation?

PEEK-A-BOO!

De Gaulle himself wasn't any great help in finding the answers to these questions. He talked about the 70,000 odd French troops now in West Germany in a rather off hand way. He was willing to recall them, he said, but then, if the other countries wanted them to stay, it would be merely a matter for the military leaders to work out the details of the agreement of how these French troops could fit in the defense of Europe. There were no political problems involved, he said. The other countries, led by the U.S., Great Britain and West Germany, couldn't see how military integration could be a fact without political agreement, which was evidently and sadly lacking.

There was still another angle to the matter. Beside the military headquarters, Paris also housed the permanent NATO political council. Again, the U.S., Great Britain and West Germany argued that since De Gaulle did definitely not want political integration, that council should also be removed from Paris and re-established somewhere else.

(Continued on page 10)

A "Synod" in Mexico

by Rev. C. Schemper

Rev. H. Escobar,
the President of the assembly.

The Presbytery Meeting of the Independent Presbyterian Church of Mexico met on May 18-22. The place of meeting was the famous winter resort city of Acapulco which is located on the shores of the Pacific. This meeting will be of interest to you because it is a Mexican church with a distinct Reformed witness and is also the denomination with which the Christian Reformed Church is cooperating in its mission endeavour in Mexico. In a sense it could be said that the Christian Reformed Church is helping this small church with its home mission challenge.

The host church for this major assembly was the Presbyterian Church of Acapulco. The Rev. Efrén Haro R., a converted Roman Catholic priest, is pastor of this church. Members attending the meeting came from many different parts of Mexico. Some had to travel over a 1,000 miles by bus.

Accommodations for this meeting were vastly different than those usually enjoyed in Canada of the United States. Our place of meeting was a partially constructed two story house in which neither the door nor the window frames had yet been installed. The congregation meets in the pastor's home and thus a place of meeting for the Presbytery had to be in more spacious quarters. The house in which the meetings were held belonged to one of the members of the church. The upstairs with the walls partially finished was used for lodging. Cots were set up throughout the area. The ground floor was used for cooking and dining area. The small backyard was sheltered with branches and served as the meeting place of the Presbytery.

There were a number of things that would have captured the attention of a visitor north of the border. The house was located on the mountain side overlooking the bay and harbor of Apaculpo. From the dining area we could see the beaches of Acapulco lined with luxury hotels while near us was the contrast of poverty and very humble homes. Some of the dear Christian ladies from the church who cooked for us wore no shoes. Cooking was done in earthen vessels over open fires in the front yard of the lot toward the street. There was no running water and thus water had to be carried in. Dishes were washed and scrubbed with soap in large washtubs in the front yard. The menu from day to day was typically Mexican. Daily the ladies prepared our food with diligence and delight. Although some of us were of vastly different cultural backgrounds, nevertheless, there was a common bond in the Lord Jesus Christ. The facilities were simple, members were not well dressed according to our standards, some had very little education but, nowithstanding, it was an assembly of Christ's church about it Master's business. Meetings started at 6 a.m. and adjournment was at around 9 p.m. with suppor following. Each day was begun with a worship service at 6 and concluded with another worship service in the evening.

As in every major assembly of the church, there were routine reports. It was a thrill to hear various pastors and evangelists present their reports. In some areas there was wonderful growth while in other areas there was little growth. One missionary pastor reported on his work in the various mission stations and churches under his care. From week to week he receives help from our students who preach and work in his area. In his report very little was said about church growth or its evangelistic program. Neither did he impress the assembly with being concerned about the mission outreach. It was encouraging to hear, after he had presented his report, that voices were raised in which his activity was questioned. Questions as these were addressed to the reporting pastor: Why was there no mention of growth? Why no mention of conversions? Why no mention of concern to reach the non-Christian in the area? Why no evidence of a burden to reach the lost? Perhaps, it would be good if these questions were also asked in our consistory meetings, in Classes or at Synodical Meetings in Canada and the United States. A living thing grows and a living church must be a growing church. It is a healthy sign when there is a concern for growth.

(Continued on page 11)

QUEBEC'S ELECTION:

NEW RADICALISM OR GREATER MODERATION?

On Sunday, June 5th, the Quebec electorate (at least those who did not object to vote on a Sunday) went to the polls and returned a new Union Nationale Government — the first since that party's defeat in 1960.

The popular vote of the entire province clearly favoured the return of Premier Lesage's Liberal Government (47% were pro-Liberal and 41% pro-Union Nationale — see table below), but because of the high percentage of U.N. Party support in the over-represented non-urban constituencies, and the much lower U.N. support in the English-speaking urban constituencies, Mr. Daniel Johnson's Union Nationale Party (U.N.) was able to win a plurality of votes in 55 of the new 108 constituencies — thereby winning a small majority in the Quebec Legislative Assembly. The Liberal Party's support was slashed from 63 seats in the 95-seat legislature to 51 seats in the new 108-seat legislature. A redistribution act had increased the number of constituencies by 13 prior to the June 5th election. Two independents were elected, while two minor parties — the separatist Rassemblement Pour l'Independance Nationale (R.I.N.) and the more conservative Ralliement National (R.N.) — could do little better than poll about 9% of the total popular vote. Their failure to get any candidate elected is now seen as clear manifestation of Quebec's firm intention (at the present) to ignore the extreme forms of separatism.

The news of the failure of Lesage's Government to get a renewed majority mandate, came after Mr. Lesage's Liberal party had reduced the voting age from 21 to 18 years, thereby raising the number of newly eligible voters to almost one-half million. This means that almost one out of every six eligible voters was 24 years of age or younger, and had never voted before. The relationship between this youthful element and representation, and the sudden and unexpected changes in Quebec's legislative representation, remains a matter of dispute and will probably not be explained in the first few weeks to come. The pre-election Gallup Polls showed that the majority of these newcomers intended to vote Liberal, but others have noted that many of them switched to pro-Union Nationale a fews days before the election.

While little agreement exists on the impact of the younger voters, a substantial amount of agreement has been reached on the damage done by the Liberal Government's educational and agricultural policies. The Liberal Government had appointed a Royal Commission to decide what modernization was needed in Quebec's system of education. This has irritated many French Canadians who feared that any radical proposals or changes might damage or destroy the religious character of their educational system. Many now feel that the Liberal Party's program of boosting the industrial, the educational, and the welfare position of their province, although a good thing in itself, has done too much damage to their traditional social structure — especially to the paternal authority of the clergy and the church.

To the extent that the French voters were motivated by these feelings last June the 5th, their vote was a negative one; and more important, to this same extent the vote cast on that day was a call for a less rapid and damaging transformation of French-Quebec society, and thus a call for greater amounts of moderation.

Daniel Johnson, the leader of the Union Nationale, campaigned under the slogan "Quebec d'Abord". Asked if this meant "Quebec First" he answered in the negative, indicating that it meant "A better Quebec for Quebeckers". He pledged to give Quebec complete control over personal and corporate income tax, as well as succession duties. The Federal Government's Taxation Division has, in the meantime, figured out that to meet these demands Ottawa would have to give Quebec another $900 million, on top of the $585 million it now receives under the current dominion-provincial tax agreements. These are certainly some radical demands.

To some extent, of course, the Quebec votes were not all negative votes — negative in the sense that they represented a protest against the Liberal Government's policies. Most of them also considered the positive proposals of the U.N., which they were indirectly favouring when voting against the Liberal Party. Thus many voters must have favoured the radical proposals of the Union Nationale Party. By voting for these proposals they revealed an increasingly radical trend — radical not so much in their approach to social change or transformation in their social structure, but radical with regard to their provincial status and power within the Canadan constitutional framework.

These two dominating trends — greater moderation in the transformation of Quebec's social structure, and increasingly radical change in their provincial status — seem to be the two main forces underlying the sudden and unexpected change that occurred on June 5th.

Whether these forces will have any immediate influence on Quebec's legislative program and on her attitude towards the rest of the nation (especially at the coming dominion-provincial conferences) will depend largely on the strength of the Liberal Opposition and on the ability of the new Government to manage its affairs. But given the fact that Mr. Johnson's majority is small, that his Government is inexperienced, and that the Opposition is strong in both number and experience, these changes seem quite small indeed. It is more likely that Mr. Johnson's Government will accomplish little work before another election hits the province. And when this happens, it must be remembered that the Union Nationale, although presently controlling a majority in the Quebec Legislative Assembly, has the wholehearted support of only 41% of the entire electorate. The next year or so may show that Mr. Johnson's victorious success was but a prelude to failure.

Herman Jonker.

The following is the popular vote and seat distribution by party in Quebec's June 5th election, compared with the results of the previous election.

	1966			1962		
	% of total votes	number of seats	% of seats	% of total votes	number of seats	% of seats
Liberals	47.0	51	47.2	56.4	63	66.3
Union Nationale	41.1	55	51.0	42.2	28	29.5
Ralliement Nationale	3.3	0	0.0	—	—	— **
R.I.N.	5.8	0	0.0	—	—	—
Others *	2.8	2	1.8	1.4	4	4.2
Totals	100.0	108	100.0	100.0	95	100.0
Total number of eligible voters		3,190,904			2,722,014	
Voters turnout		71-72%			78.5%	

* "OTHERS include the Economic Democratic Party (Le Parti de la Democratisation Economique), the Quebec Socialist Party, the Communist Party, and the Quebec Conservative Party. The Conservative Party has no relation whatsoever to the federal Progressive Conservative Party.

** The absence of data for 1962 for the RIN and RN parties, is due to the fact that these parties did not exist at that time.

Let's Play Chess

Editor: Mr. C. HESS

THE APRIL LADDER

Names	Problems Points 200	201	202	203	Sub-Total	Previous Total	TOTAL
	4	2	3	3	12		
R. Bouma (I), Belleville, Ont.	4	2	3	3	12	77	89
A. Guillaume (IV), Edmonton, Alta.	3	2	3	3	11	72	83
J. Hengeveld (I), Woodville, Ont.	—	2	2	3	7	48	55
H. Amsinga (I), Hay, Ont.	4	2	3	3	12	38	50
M. Visser (I), Duncan, B.C.	1	2	3	0	6	31	37
J. J. Berg, Jarvis, Ont.	4	2	3	1	10	21	31
H. Langendoen, Toronto, Ont.	4	0	—	0	4	26	30
J. Kloosterman, Peterboro, Ont.	0	2	0	0	2	20	22
H. Rombach, Toronto, Ont.	4	0	3	3	10	6	16
M. DeJong (III), Stirling, Ont.	4	2	3	3	12	(top)	12
H. Hengeveld (I), Woodville, Ont.	4	2	3	3	12	(top)	12
E. H. Langendoen (I), St. Catharines, Ont.	4	0	0	0	4	5	9
J. Byl (III), Burnaby, B.C.	—	2	2	3	7	(top)	7
W. Triemstra (I), Ottawa, Ont.	0	2	0	0	2	(new; welcome!)	2
T. VanHardeveld, Calgary, Alta.	0	0	0	1	1	(new; welcome!)	1
H. VanderVaart, Edmonton, Alta.	0	0	—	—	0	(new, welcome!)	0

REMARKS

This ladder shows quite a change compared with the previous one. No one reached the top this month. Our oldest competitor lacks just one point. Three climbers started at the bottom again after having gained laurels. A good example for others, I would say. A welcome to our newcomers. All beginnings are difficult, you know! W. Triemstra is back again in our contest. His (I) sign shows that he is not a stranger among us. The next ladder will report about the results of May, June and July. It will appear in this column in the last issue of September.

GARBAGE GOBBLERS have moved into Casimir Gzowski park near the Canadian National Exhibition. The five-foot high waste basket covers in the shape of animals and a clown are designed to encourage children to put litter in the right place rather than scatter it about the park.

Vacation

Where to go ?

Quebec's Laurentian Mountains *by Stephen Greenlees*

More than a generation ago vacationers from the increasingly crowded eastern states began spending their holidays in the Laurentian Mountains of Québec Province. Today the Laurentians are a more tempting target for visitors than ever before. But these mountains cover so vast an area — twice the size of Texas — that the throngs of people who go there can never jostle each other.

The northern forest and lake country of the Laurentians is studded everywhere with ancient mountains, the oldest in the world. Among these inconceivably antique, spruce-covered hills the traveller finds a great network of modern highways. Some of the continent's most renowned luxury hotels are on the hillside along these smooth roads.

There are all kinds of lodges, motels, motor courts and camping sites. What you save on less expensive accommodation you can, if you like, splurge on meals. There are eating places in the hills where the cuisine is as good, and now just about as well-known, as the best in Paris.

No wonder — many of the chefs themselves are from France. And many are French-Canadians with European training. But since so many English and French speaking Canadians, and Americans, enjoy good roast beef and stakes, the kitchens are always ready to serve you up a magnificent American-style meal. In the crisp mountain air your appetite craves delicious food.

The Laurentians are easy to get to. The most usual starting point is metropolitan Montreal. Take the Laurentian Autoroute, a six-lane superhighway.

When you reach the town of Saint Jerome you are at the beginning of the hills and of the French-Canadian countryside. Old French farmhouses dot the fields that spread out up the slopes on either side of the highway. In every village there is an imposing church dominating the scene. Roadside shrines testify to the faith of the people.

Almost all the French-Canadians speak English well, although the native vivacity, customs and language they brought with them three hundred years ago from France are still as characteristic as ever.

For full information on where to go, what to see and where to stay, drop a line to the Canadian Government Travel Bureau, Ottawa, Canada. The Bureau will send you roadmaps, too. The area is so big you really need this information.

Everything anybody could want in the way of holiday activity is right at hand in the Laurentians; golf, tennis, motor boating, canoeing, fishing, swimming, horseback riding, hiking, forest camping, or just sunbathing and loafing with a cool glass beside you. You can take a great variety of drives among the Laurentians, such as the round trip from Montreal up through Mont Laurier and Maniwaki, down to Canada's capital, Ottawa, and east again to Montreal.

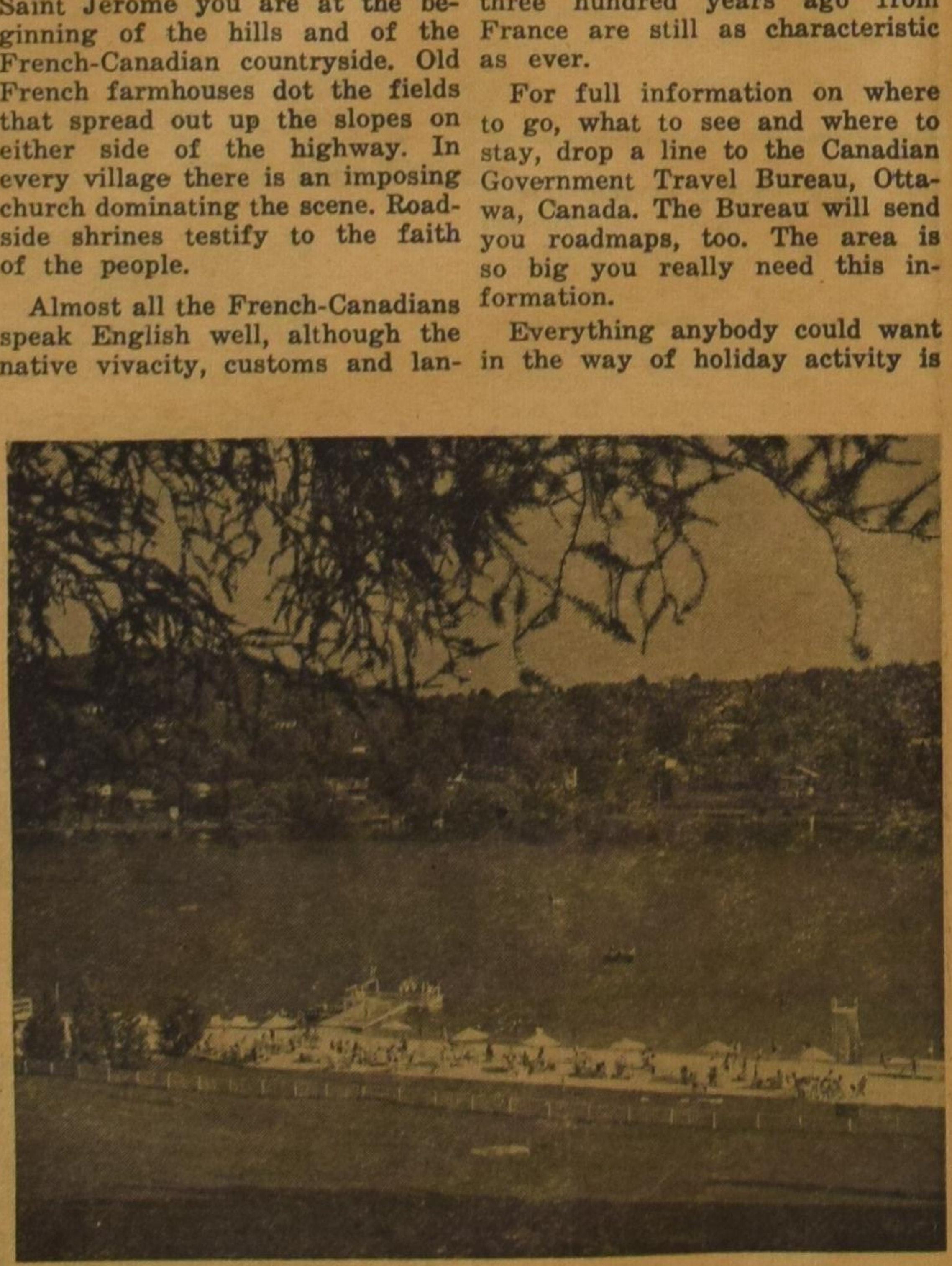

A view from the terrace of the Chantecler near Ste. Adèle, Québec, shows a golden strip of sand bordering the inviting waters of Lac Rond. Surrounding the lake are the world-famous Laurentian Mountains, offering visitors year-round outdoor enjoyment.

(Canadian Government Travel Bureau Photo)

This latter drive can be made in one day if you keep going, but more likely you'll want to take five times that long. Or you can stop and fish and swim for days at many single spots along the route. You can drive from Montreal to historic old Qulbec in half a day, look out over the wide Saint Lawrence River from the high terrace of the Chateau Frontenac hotel, wander through the narrow old-world streets of the ancient fortified town, and eat like a king.

The Laurentians come right down to Québec City itself and a short drive will take you into the wilderness of big Laurentide Park. You'll probably see moose feeding in the lakeshore waters and maybe black bear ambling across the road. You can even drive 300 miles north from Québec City to Chibougamau, a mining town deep in the Laurentians, and you'll still not be a third of the way up the map of Québec Province.

Everywhere the traveller goes he drives amid the beauty of the old mountains and the great forest with its thousands of sparkling lakes. For a long time afterwards the scent of the spruce remains in his memory. Always he wants to go back there again, and almost always he does go back, not once but many times.

IMPROVEMENT OF CANADA'S CHRISTIAN BROADCASTS

Canada's Christian broadcasts are forming a convention and hope to upgrade the quality of their programs. A multi-faceted core of 123 delegates met in Toronto to discuss problems.

THE WORLD AROUND US

(Continued from page 9)

Again, De Gaulle was rather indifferent. The political council was welcome to stay, he said. But then, if it wanted to move, he had no serious objections.

The smaller NATO countries did have objections, though. They were looking into the future. They reasoned that De Gaulle may not be in power so long anymore. Only half a year ago he narrowly escaped defeat. In another eight or nine months France has to elect a new assembly. It may well be one with which De Gaulle finds it hard to work. Cutting all the ties with France now could mean that the country will always be lost for Europe. So these countries wanted to go to great lengths to avoid this total break. They said, let the NATO political council stay in France, it will provide a future link, a side door so to speak, through which the country can always come back into the military set-up.

This was the situation which Canada's Honourable Paul Martin found tailor made for a course of reconciliation. On the one hand he worked hard to get France to admit that maintaining her troops in West Germany required some form of political co-ordination. And he succeeded, because it was the one obvious weak point in De Gaulle's armour.

On the other hand, with the backing of the smaller European countries he worked hard to get the U.S., Great Britain and West Germany to agree in not moving the political NATO council from Paris at this time. In this point he didn't quite succeed. There is no indication that either of these countries have been swayed from their viewpoint as yet. The Brussels conference finally, and more or less unhappily, agreed to let the matter rest until this fall. The foreign ministers will meet again in October, and at that time they will have to consider the matter anew.

Is there any chance for the situation to change between now and October?

There well may be. But it doesn't seem likely the change will be an improvement. De Gaulle will no doubt continue his policy toward greater independence. This month he will travel to Moscow to talk with Breshnev and Kosygin. His separation from NATO should make him quite an honoured guest. There are rumors that he will press for unification of Germany, as a neutral and non-nuclear power, which, if successful, would be a considerable feather in his cap. Of course there would also be Germany's own opinion to consider in this matter. Not to mention the ideas of the U.S. and Great Britain. The proposal, if De Gaulle makes it, won't get off the ground under French-Russian steam alone. But Moscow will do all in its power to strengthen France's independent position in the hope of thwarting NATO. And he may well come back more than ever determined to become Europe's leading nation.

Canada bought Europe a little time. It may well have been a useless purchase.

Mysteries of the Universe

Strange Stars in God's Universe

BY JOHN VRIESINGA

If some clear night you will look at the constellation of the Big Dipper, take some time to study the second or middle star in the handle. Can you see the tiny dot of light just above it? Then the old Arab astronomers would congratulate you on your good eyesight. The bigger star is called Mizar, the little one Alcor. Together the Arabs called them: the horse and its rider.

For many years astronomers in the western world thought that the tiny star really was much farther away than the big one, placed much deeper in space and that it therefore appeared so dimply. Later observations showed in 1650 the Mizar and Alcor are really quite close together, and that they belong together as the earth and the moon. In fact they circle that point in space on which a stick holding both stars on each of its ends, would balance perfectly.

However, this was not the end of the discoveries about Mizar and Alcor. In the 1800's it was found that the larger star, Mizar, itself actually consisted of two separate stars. And in 1908 it was found that even little Alcor was not one, but two stars. The whole family of four stars circling each other is some 72 lightyears away from us.

The universe is really teeming with such systems of Double Stars. Only few of them can be resolved into two with the naked eye. Take the brightest star of all, Sirius, for instance. Close observation of its movements led astronomers to the conclusion that it underwent a disturbance in its orbit which could only be caused by the presence of another, invisible, star. When they trained the largest telescope available on Sirius they found a tiny star that circled Sirius once every 50 years. In 1894 is disappeared because it was almost completely in line between ourselves and the big star.

Systematic search for other double stars have revealed some 30,000 of such systems in our Milky Way galaxy. There are probably many more which we can never see. Some of them even the strongest telescope cannot "split" into two, but astronomers find them with the help of the spectroscope, an instrument which breaks the light of the stars up into its various components, like a prism breaks up the light of the sun into the colours of the rainbow. When this instrument is trained on a "spectroscopic" double star, the prism shows not one et of colours, but two separate sets.

Think of what life must be like if our earth was a planet of such a system of two, or three, or even four or eight stars circling a common centre of gravity.

In some of these systems the stars have different colours. If one sun would set, another would rise. There would probably always be more than one sun shining. The one might give yellow light, the next one orange, the following a deep red, and the next one a brilliant blue. There would be no night, of course. However, there would be several drawbacks too. Life on such a planet may be very unpleasant because of the constant high temperature, which occasionally, when all the suns would be shining simultaneously, might well be unbearable.

If a group of four to eight suns might seem strange to us, what to think of the giant star clusters in which hundreds, sometimes thousands stars crowd together, attracted by each other's gravity. One such cluster we may see in the group known as the Pleiades. With the naked eye we can count six stars in this group. Legend has it that originally there were seven, and they were therefore called the seven setas, or the seven little eyes. If we take an ordinary pair of binoculars we see at least fifty of them. With a large telescope we would see many thousands. The whole group is some 490 lightyears away from us and like a huge flock of birds they're flying towards to giant Betelgeuse in The Bull.

Another strange kind of stars are the so-called variables, which means that their light is not constant, but varies. To this day scientists have no idea what makes these stars pulsate. Some follow a regular pattern flickering up and down every few days. Others take many years to go through their cycle. Still others suddenly flicker to unusual brightness. In some the pattern is fairly constant, in others it is highly irregular.

One kind serves astronomers as a handy yardstick, since it was noticed that there is a direct relation between their size and the period of variation in light. The bigger the star the longer the period of variation. Once the period is known astronomers are able to compute the absolute brightness of such a star. From thereon they can also figure out how far the star is away by comparing the absolute brightness by the apparent brightness.

Of only one kind of variable stars do astronomers know the explanation. They have found that some have companion stars, which give so little light that they are almost dark. When the dark companion moves in between us and the bright one, it is eclipsed and disappears almost altogether.

The existence of such "dark stars" greatly fascinates the people who believe there is life other than our own in the universe. They point out that even if such stars are invisible to us, they still have enough heat and light for life to thrive on its surface. So for no dark stars have been found to exist by themselves in our milky way galaxy.

The idea of dark stars rests on theories about the life span of stars, which is interwoven with the theories of the origin of the universe. According to those theories stars are "born", then go through several stages of development until they have consumed all their fuel and turn into dark cold bodies.

According to those theories our sun is now about halfway in its development, but has still many million years to go before it would flicker up in a last outburst of energy, then to slowly contract into a dark ball of unbelievable density.

Again, these are mere theories for which there is no conclusive proof. Our astronomers, even in spite of all their insight and knowledge, still stumble as children in the dark as far as the mysteries of God's universe are concerned.

"SYNODE" IN MEXICO

(Continued from page 9)

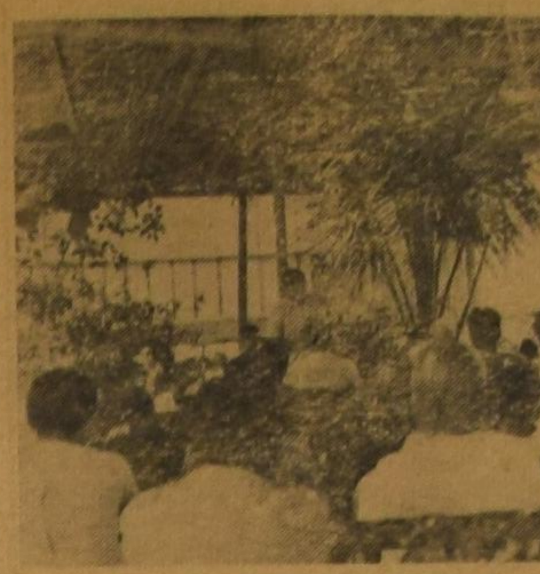

Assembly with a delegate addressing the body.

A number of study committees were appointed. A committee was appointed to study a much discussed question in Mexico, i.e., "May the sacrament of baptism be administered to a convert whose partner in a common-law marriage is an unbeliever and refuses to be legally married? Many marriages here are on a common-law basis. The problem for many is whether the believing party is living in adultery or not.

Another committee was appointed to draw up a Church Order for the Independent Presbyterian Church. Although the Church Order of the National Presbyterian Church is somewhat followed, there is a concern that they should have their own Church Order.

Six students of the seminary were presented as candidates for the ministry. They will be examined at a special meeting of Presbytery on July 7, 1966. If they pass the examination they will be eligible for call and ordination. The examination will be similar to those given in our Classes meetings. The Presbytery also approved the appointment of Rev. Efrén Haro R. to the faculty of the Bible school Seminary. One of the seminarians, Isidro Olvera who will be graduating, was given a teaching fellowship. The Presbytery urged all churches to take offerings for the support of these teachers. For the first time in the history of the church here, church visitors were appointed. In the course of this coming year they must visit all the churches and mission stations and report back to the Presbytery next year. Rev. Delgado, a senior member of the Presbytery, read of this practise in the new Church Order of the Christian Reformed Church and brought this request to the Presbytery.

A report on the incompatibility of church membership and Masonry was presented and adopted by Presbytery. This was a significant decision since many pastors and members of evangelical churches in Mexico are members of the lodge. A request for membership in the Reformed Ecumenical Synod was forwarded to the General Secretary of the RES.

The business of Presbytery was finished Saturday evening. All delegates remained for worship on Sunday. The Sunday morning worship was one that will long be remembered. The members of Presbytery enjoyed the Word and Sacraments with the members of the Acapulco congregation. The Rev. Haro preached. Three adults were baptized. After this we observed the Lord's Supper together. After the worship all those present had dinner together which consisted of three roasted suckling pigs as the main dish. An afternoon worship followed. Presbytery was concluded with an evening worship conducted by the Rev. Escobar, president of the assembly. He concluded his sermon with a reference to Acts 1:8 which held before the parting delegates the command or commission of the church.

Thus in an unfinished building on the mountain side of Acapulco, almost unnoticed by the world, a church met in Jesus' name committed to the unfinished task of the church in reaching the lost in Mexico. We trust and pray that this church will play a great part in the future extension of the church of Jesus Christ in Mexico.

Report of Awards' Assembly Hamilton Christian High

At the close of the school year the annual Awards' Assembly of the Hamilton District Christian High School was held. A double quartet, later joined by the music pupils of Grade 10 and directed by Mr. H. Nienhuis, opened the assembly with several songs.

The principal, Mrs. Schrotenboer, spoke briefly about the aims of an awards' assembly.

For outstanding work in Student Council the following students received bars: Peter DeVries, Nell Klein, Annie DeVries, Liz VanderWel, Pete Ipema, Mike Tigchelaar, Elaine Bouma, Irene Brouwer, Sonja DeVries, Cecil Alkema, Peter Vellenga, Anco Farenhorst, Wilma VanKeulen.

Faithful members of the choir to receive bars were: Jenny Koole, Helene Tigchelaar, Grace Veldstra, John Haanstra, Ralph Vyn, Jeanette Flokstra, Betty Reitsma, Joanne Winter, Shirley Visser, Sonja DeLange, Donna Tigchelaar, Geraldine Bazuin, Mary Rumph, Alice Schipper, Effie Haanstra, Peter Bulthuis, Pete Ipema, Nellie Groenewegen, Marjorie Reitsma, Rennie Baarda, Nell Verdonk, Flora Fennema, Jim Binnema, Sonja DeVries, George Prins, Judy Kingma, Trudy Schuurman, Elly Groen, Nellie VanWyngaarden.

Meritorious work in various clubs resulted in bars to the following:

Drama club: Jim Binnema, Sonja DeVries, Annie DeVries, Peter DeVries, Henry DeYoung, Doreen VanKeulen, Richard Tigchelaar, Ida Zietsma, Ynze Reitsma, Wilma VanKeulen, Nell Klein, Lowell VanZuiden, John Boks, John Scholtens, Sonja DeLange, Theresa Guetter, Betty Bekkering, Yvonne Koffeman, Elaine Bouma, Doreen VanZuiden, Joanne Broere, Shirley Holtrop.

Newspaper: Helene Tigchelaar, Ria Koole, Christine Praamsma, Earl Groenewegen, Louisa Groenewegen, Jake Vanderwal, Anco Farenhorst.

Yearbook: Bart Eisen, Ida Zietsma, Richard Tigchelaar, Arie Koole, Lowell VanZuiden, Irene Brouwer.

Future Teachers Clubs: Thea DeLange.

Future Nurses Club: Nell Verdonk.

Athletics, Girls: Gerda Winter, Ellen Winter, Irene Brouwer, Pauline Vellenga, Liz Vanderwel, Helen Vanderwel, Doreen VanZuiden, Sonja DeVries, Jackie Heeringa, Marcie Tigchelaar, Anne VanDyk, Annie DeVries, Ria Koole, Betsy Verver, Alice Schipper.

Athletics, Boys: Vic Vandermolen, Steve Binch, Jasper Lesage, Bart Eisen, Henry Sieders, Bill Zylstra, Frank Lesage, Ralph Scholtens, Arie Koole, Hank Frouws, Richard Tigchelaar, Anco Farenhorst, John Versluis, Theo Meester, Fred Colenbrander, Fred Spoelstra, Jack Stronks, Henry Stronks, John VanWely, Jake VanderWal, Lowell VanZuiden.

A great number of students received an average of 75% or over in their 1st and 2nd term marks.

A gold medallion was given to first place winners for field day events; a silver, to second place; and a bronze, to third. The following students were the winners:

Girls: Seniors: Chris Praamsma, first place; Tied, Ria Koole & Annie DeVries, 2nd place; Ida Zietsma, 3rd place. Intermed.: Jackie Heeringa, Marcie Tigchelaar, Gerda Winter. Junior: Pauline Vellenga, Alice Zweers, Doreen VanZuiden.

Boys: Seniors: Fred Colenbrander & Steve Binch tied, Bill Zylstra, Anco Farenhorst. Intermed.: Ralph Vyn, Jasper Lesage, Jim Binnema. Junior: Frank Lesage, Paul Glasbergen, Casper Heemskerk.

Athlete of the year trophies were given to Jackie Heeringa and Frank LeSage, as the outstanding girl and boy athletes.

Scholarships were awarded to the following students:

Calvin College: Ria Koole and Peter DeVries.

Trnity College: Arlene VanderPloeg and Anco Farenhorst.

National Union Scholarship: Jake VanderWal.

Our school winner of the mathematics contest, sponsored by the Mathematical Association of America, the Society of Actuaries, and Mu Alpha Theta, was Betty VanKeulen. She received a special pin.

Cash awards for the literary contests were given to: Essay, 1st: Sonja DeLange; 2nd: Sonja DeVries; Poetry, 1st: Paul Spoelstra; 2nd: Addie Vuyk.

As president of the Student Council and on behalf of the student body, Peter DeVries presented the principal, who will be leaving the school, with a lovely, large china vase. After Mrs. Schrotenboer responded in appreciation, she spoke words of recognition and gratitude for the faithful discharge of the duties of the Student Council president, Peter DeVries.

The principal then addressed words of appreciation and farewell to the teachers who will be leaving this school in June. The teachers are Mr. A. Romkema and Mr. & Mrs. M. Ouwinga.

The principal closed the assembly with prayer.

Gleanings from the Press

FROM HITHER AND YON

FIVE HUNDRED PER CENT INCREASE IN SCRIPTURE FOR THE BLIND IN CANADA

The Canadian Bible Society reports that for the Blind in Canada in the first five months of 1966 it had a 500 per cent increase in the distribution of Braille Scriptures and a 700 per cent increase in the distribution of recordings of Scripture readings. In the first five months of 1966, 470 volumes of Braille and 4,356 records of Scripture readings were distributed to the Registered Blind in Canada. In the same period in 1965 distribution was 60 volumes of Braille and 819 records.

The Scriptures are published in Braille in over 30 languages.

The Canadian Bible Society makes Braille Scriptures and recordings of Scripture readings available free of charge to the 25,000 Registered Blind people in Canada and also assists in their distribution in many other countries.

STRUCTURE OF DUTCH CATTLE FARMING

The structure of cattle farming shows that 57% of this branch of farming is carried out on farms smaller than 10 ha. These farms house 32% of the total cattle herd. Nearly 3/4 of the total cattle herd is found on farms smaller than 20 ha (± 50 acres).

As regards the number of cattle per farm, 60% of the farms has less than 20 head of cattle; these animals form 26% of the total population. When compared with 1959 an obvious shift towards farms with larger units of cattle is seen.

The bigger the farm, the larger the cattle herd. The average number of cattle per farm shows a sharp increase, viz. from about 13 in 1950 to about 20 in 1964.

Cattle farming of any extent is carried out on farms bigger than 10 ha (± 25 acres). The three sandy soil provinces (Overijssel, Guelderland and North Brabant) have by far the greatest number of cattle farms. The farms in the grassland provinces average, however, the largest herds.

The above also applies to a great extent to dairy cows and cows in calf. The grassland areas have, relatively speaking, more dairy cows and cows in calf than the other provinces. The provinces richest in cattle, viz. Friesland, Overijssel, Guelderland and North Brabant, have together about 60% of both the total number of cattle and the total number of dairy cows and cows in calf.

OUTDOOR ART

The citizens of The Hague may have felt alarm at watching scores of school children aged between 7 and 16, armed with big pots full of paint, head for a huge 120-feet wide building fence which long had been an eye sore in the old inner city. There was no cause for alarm. The youngsters spent one of their annual holidays to embellish the fence with creative pictures under the guidance of qualified artists.

It was all done in one morning. The Hague's apprehensive artistic circles as well as its pedestrian citizens were amazed and gratified at the result. What they saw was not only the image of James Bond and Flintstone Fred, but also lively city scenes and fairy tale. Spectators began to suspect a special meaning in the young amateurs' creations: a panel of luxurious hotels (in top season a lack of hotel beds sometimes occurs) and another showing a black cat gaily bicycling around alarmed cars — a small criticim of Dutch bicyclists' hairraising habits.

Netherlands Embassy,
Information Section.

BIRTH-CONTROL OMEN

The most powerful archconservative in the Roman Catholic Church has been placed in charge of Pope Paul's reorganized birth-control commission, according to reports from Rome. The naming of Alfredo Cardinal Ottaviani, 75 to lead the group was taken as a severe blow to liberals who have been lobbying for a change in the Vatican's traditional ban on the use of contraceptives.

The Pope's reported choice as Ottaviani's deputy was Montreal's outspoken liberal, Paul-Emile Cardinal Leger, which to many observers appeared to be an obvious attempt to balance contrasting viewpoints. But Ottaviani would have a decided edge in influencing the commission's decisions because of his higher rank and his access to the Pope as a Vatican resident.

This month's **Ladies Home Journal**, meanwhile, provides some inside information on the problems of the original advisory birth-control commission. It says "the conservatives, championed by such powerful Vatican insiders as Ottaviani, fear that the authority of the Church would be shamefully eroded if it treats contraception with less than the most ringing condemnation."

The **Journal** is sympathetic to the Pope's plight: "Perhaps never has one man faced a decision that so intimately affects so many lives."

BUDDING WITH IDEAS

A former Mormon has been installed as deacon in the Ogden, Utah, Christian Reformed Church. The brother is budding with ideas concerning the church's outreach. One of his suggestions, sending sympathy cards to all who are grieved, is already being followed. The cards have been printed especially for the local church. Results are eagerly awaited. The guest register contains an increasing number of Mormon entries. This indicates a growing dissatisfaction within that cult and causes a measure of optimism in the church.

— Newsletter Chr. Ref. Board of Home Missions

—Christianity Today

NOW IT'S THE VOICEPRINT—The voiceprint, which identifies persons by their voices, was used recently for the first time in a criminal trial in New York. At the top, Lawrence G. Kersta, retired Bell Telephone Laboratories physicist who developed the technique, speaks into a microphone to make a print of his own voice. Lower are six voiceprints of five different speakers uttering the word "you."

CLASSIFIED ADS

Pay your advertisement when you send it in. See our standard-rates below:

Birth-announcements .. $3.00
Engagement-announcements $3.00
Marriage and anniversaries $5.00
Notifications of death $4.00

"For Sale" and "Want" advertisements up to 30 words $3.00. Every word more 10¢.
For "letters under number" 50¢ extra.

—

Send your payment together with your ad to:

Christian Courier
Box 312, Station B,
Hamilton, Ont.

With great joy and gratitude to the Lord we announce the birth of our daughter

KAREN ROLINDA

A sister to Margaret Catherine.
Jerry & Nettie Kiers.

R.R. I, Mount Elgin, Ont.

The Lord and Creator of Life has once more entrusted unto our care, one of His little ones

ALMYRA - RUTH

A sister for Andrea — Michelle.

In humble thanksgiving,
Joanne & Henk Knevel.

June 14, 1966.

45 Denison Rd. W.,
Weston, Ont.

Mrs. Lucas Kamps of Woodstock, Ontario is pleased to announce the forthcoming marriage of her eldest daughter

DIANNE

to

Mr. RAINER VAN STAALDUINEN

son of Mr. and Mrs. John Van Staalduinen of Stoney Creek, Ontario.

The wedding will take place on Saturday, July 9th, 1966 at 3:30 p.m. in the Fruitland Christian Reformed Church.

The Rev. L. Praamsma officiating.

Future address:
R.R. 3, Beamsville, Ontario.

VOORTMANS *Dutch Style* **COOKIES**

let you see how good they really are

...and they taste just as good as they look

Look for VOORTMANS on the cookie shelf at your favourite food store. They cost no more, but you'll be delighted with their finer quality and "different" taste.

VOORTMANS
Dutch Style Cookies

Buy them at your local food store

CROSS WORD PUZZLE

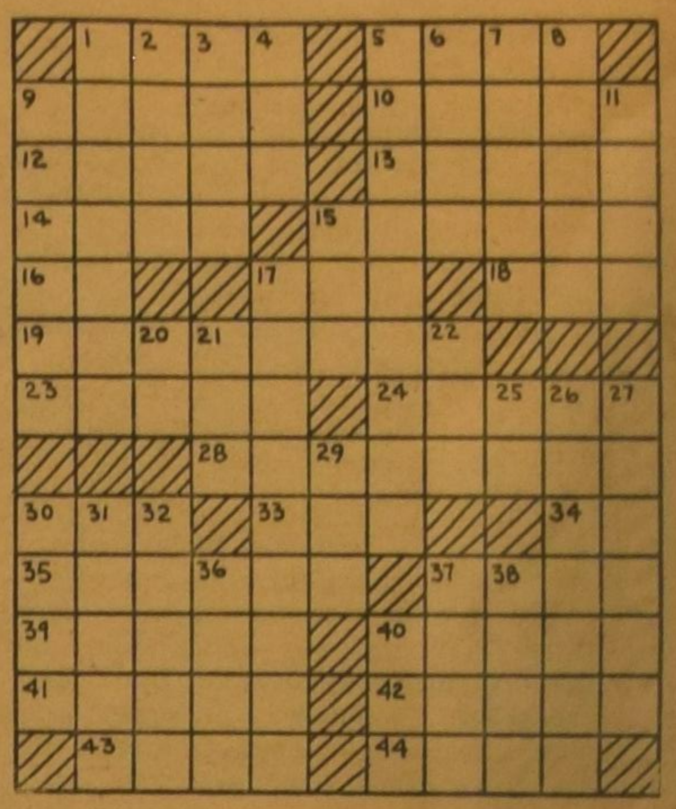

ACROSS
1. Kind of sirup
5. Bridge term
9. Dike
10. Monarch
12. Winged
13. Speak bombastically
14. Belonging to a Babyl. god
15. Nebraska river
16. Mouth
17. Bill's partner
18. Turf
19. Speaking
23. Female ruff
24. Helmet-shaped part, in botany
28. Revoking, as a legacy
30. Choose
33. Hoosier State: abbr.
34. Sun god
35. Grade again
37. Chair
39. Historic African city
40. Move
41. Thespian
42. Drives
43. Chops
44. Require

DOWN
1. Girl's name
2. Egg-shaped
3. Soaks flax
4. By birth
5. Extended
6. Gentle breeze
7. Chair backs
8. Bout
9. Party in the United Kingdom
11. Rattan
15. Luau food
17. Note holders of a sort
20. Right conduct: Taoism
21. Child in Stowe novel
22. Herd of whales
25. Chinese measure
26. Angered
27. Marbles
29. Chemical suffix
30. Killer whale
31. Fruit
32. Hackneyed
36. In a line
37. Certain
38. Border
40. Small cake

The Rev. Mr. and Mrs. H. W. Kroeze of Kitchener, Ontario are happy to announce the forthcoming marriage of their daughter

GEERTRUIDA GESINA

to

Mr. BONNE DE HAAN

son of Mr. and Mrs. L. C. de Haan of Owen Sound, Ontario.

The wedding will take place D.V. on Saturday, June 25, 1966 at 3.30 p.m. in the First Christian Reformed Church of Kitchener, Ontario.

The Rev. Henry W. Kroeze will perform the ceremony.

VAN'S MOVING & CARTAGE

Owned and operated by J. Vander Wal.

- TRUCK LEASING
- TRACTOR AND TRAILERS
- STAKE TRUCKS

223 Esplanade, Toronto, Ont.
Tel.: 366-4090 and 366-4456

BUY FROM THE PEOPLE WHO ADVERTISE IN THIS PAPER

EXPERT WATCH and CLOCK REPAIRS

for Brampton and surroundings

Harry Wierenga
Jeweller-Watchmaker
14 Stavely Cres. (Peel Vill.)
Phone: 459-4561
BRAMPTON, ONT.

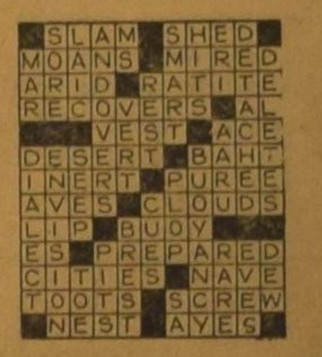

SOLUTION
to previous
Cross Word Puzzle

Support
YOUR CHURCH IN ACTION!
CHRISTIAN REFORMED WORLD RELIEF COMMITTEE
733 Alger St., S.E.
Grand Rapids, Michigan

For all your Books, Vacation Bible School and Sunday School Supplies
Christian Book Centre
36 Longwood Road N.
Hamilton, Ont. Ph. JA 2-1234

Servant of Slaves

BY

GRACE IRWIN

(75)

"It isn't home unless you are," said John simply. "And although to know that you are about the house, even confined to your room, gives a certain peace to my mind, to have you downstairs here in your parlour —"

He broke off abruptly. Mary looked at him, her brows contracting as a sudden pain. Then supshe resumed lightly.

"First, Mrs. Thornton called. She says Mr. Thornton called. She says Mr. Thornton thinks that you should publish your lectures on **Pilgrim's Progress** just as you gave them at Wimbledon."

"I cannot possibly. Much of it was extempore."

"I doubt Mr. Thornton will be satisfied with that answer — bless him, he thinks almost as highly of all you publish as I do," said Mary, with the comfortable faith of a poor writer that good writing is somehow self-creating. "He says that your comments, bound together with Bunyan, will make **Pilgrim's Progress** intelligible for this generation."

"Intelligible! If they can read at all —"

"I know, Dear. I'm just telling you what he says. And he has talked your publisher into his mind. Then there is your invitation to the Goldsmith's dinner after your annual sermon."

"Oh, dear!" John borrowed Mary's favourite phrase. "When all the noble statements I made in 'Christian Feasting' will rise and rebuke me. I could almost wish that the Lord had not created me with a disposition so 'richly to enjoy'."

"There is an invitation for you to preach at Colchester, and another at Reading. Half a dozen letters from strangers, which I left on your desk. Mrs. Hannah More sent me a note asking if she could come for a chat on Friday at tea-time. And a special messenger brought a note in Mr. Wilberforce's hand." She produced it from the bosom of her gown.

"He wishes me to write against the slave trade," said John, glancing down the letter. "Pitt has suggested that he give notice of a bill next session. He asks if I will be willing to testify before the Privy Council, which will be conducting its enquiry in the New Year."

"You will, of course?"

"Of course. Thank God our deliberate sins, much less those committed in ignorance, are not held against us. But I am grateful for any chance to atone for participating in that iniquitous business. What I could do in a private way I have done. But the Lord is good to grant me this opportunity of making a public retraction. And though the fight remains for young men like Wilberforce and Henry and Clarkson, and though much abler pens than mine will serve — Miss More's for example — yet I think Wilberforce is right that my experience will give an unusual turn to my testimony. Few, if any, will write, who have known the trade from my point of view."

* * *

So by February, **Thoughts on the African Slave Trade** was published. And shortly afterwards, members of the Privy Council witnessed a scene unique in recorded history. Perhaps its wonder escaped them. It did not escape the chief actor, who felt in the sharp, mysterious ambivalence of personality the two shockingly contrasted characters which were united in him.

"The Reverend John Newton." The name was one of many in the long list of witnesses which Wilberforce and his Society had assembled. But it was familiar, though by no means popular, with every member of the Council and, had it not been, the immediate effect would have roused their interest. There was a stir in the front seats. The Prime Minister left his and, unhurried but with nice deference, advanced to meet his friend's adviser, accompanied him to the witness stand, and after a brief complimentary introduction, left him.

"The Rector of St. Mary Woolnoth and St. Mary Woolchurch Haw, eminent for learning and piety, endeared equally to the great and the humble, author of renown whose writings have carried his name through Europe and to America, scholar, philanthropist, divine: Gentlemen, we are honoured. . . ." John stood under the roll of words uttered in the voice which played on the House of Commons as on an instrument, stood, his clergyman's wig, his rector's silk gown impeccable, under the eyes, lazy, amused, curious, intent, of his interrogators. He answered their questions, expanded and verified references in his pamphlet, commented tersely on statements quoted in contradiction. But he saw vividly the spare boy's figure in seaman's shirt and loose trousers, weals on his back still livid, glad to escape penal servitude on the **Harwich** and caring little what trade engaged the **Pegasus.** He saw the dissolute young manager, pursuing his quest for pleasure and slaves to the point of going black on the coast. He saw the serious young Captain, battling for survival and for livelihood in the one job open to him; saw him gathering curious, fumbling impressions, seeing in the sufferings and misery of blacks even as in the sufferings and misery of whites, part of the lot of fallen humanity, but seeing them with an increasing, compassionate determination to add nothing to that misery which he could prevent.

He saw entry after entry in the Log of his three voyages which he had consulted for his manuscript:

> John Bridson, 1st Mate: deceased, January
> Robert Arthur, Surgeon: deceased, 17th August
> Andrew Corrigal, Carpenter: deceased, 11th January

> I find whites, blacks, and mulattoes all double-dealing alike. Believe I have lost the purchase of more than 10 slaves for want of the all-commanding articles of Beer and Cyder. Ansak Selavakos, one of the African princes, came aboard and spent the evening with me, much to my satisfaction, being master of a great deal of solid sense and a politeness of behaviour I seldom meet with in any of our own complexion hereabouts.

Five whites not able to help themselves.

> Cleared one side of the boy's room for a hospital . . . having the melancholy appearance of a sickly ship.
>
> Visit from Mr. Clow and my quondam mistress P.I.
>
> Found King of Charra on boat with a goat as a present, but had to salute him with 8 guns, costing twice the amount.
>
> Slaves obtained marline spike; 20 had broken irons. Secured all men's irons again and punished 6 of the ringleaders. They still look very gloomy and sullen and have doubtless mischief in their heads.
>
> Can hardly keep slaves warm in rooms.
>
> There was a scare about poisoning. A fetish had been put somehow in a water-cask to 'charm us to death'.

Perhaps it was this element of recollective impartiality which made both his oral witness and his written account effective where more impassioned pleas failed of their purpose. Miss More wrote powerful pentameters on the rape of Africa, solemn appeals to the tribunal of Heavenly justice; William Cowper wrote sardonic or passionate jingles to be sung, and noble idealistic sentiments, couched, however, in the terms of a man never faced with the alternative of starving or doing a distasteful job. Others, equally high-minded, devoted themselves to an aim that seemed unrealizable, for which they paid a high price in time, health, popularity and prestige. Ramsay, a Jamaican parson, died of attacks launched by infuriated planters against him. Clarkson was nearly drowned in the Mersey by a gang of paid roughs. Wilberforce himself had worked against such discouraging odds that he was only now recovered from an illness in which his physicians gave him three weeks to live.

On the other hand, to millions of Britons the slave trade was respectable with use, remote from daily experience. There were enough disagreeable sight and painful sounds near at hand to make the bizarre sufferings of an exotic people unreal. Some were sincerely convinced — perhaps anxious to be convinced — by the economic evidence of Maket-trick's **Unanswerable Argument against the Abolition of the Slave Trade,** or by the religious force of **Scriptural Researches on the Licitness of the Slave Trade.** But many thoughtful and pitiful people, willing to pay more for sugar and rum, even to forego dividends from money hazarded on the trade, were left unconvinced by impassioned speeches and writing which denounced as vile and villainous, without excuse, enemies to God and man, all traffic in slaves and all who had any share in that traffic. They knew sea-captains who had risked their lives or lost them in the trade, kindly, respectable merchants who made and outfitted ships, worthy divines who held services of thanksgiving in harbour churches when local ships and men returned from the dangerous coast, slave-owning planters in the Indies or America as decent and family-loving as themselves: none seemingly with any conscience about the righteousness of using something which they had not begun and which they had no power individually to stop, as a means of precarious and hard-won livelihood.

So did John: his Basseterre hosts, his honoured benefactor Joseph Manesty. Thought of them, thought of himself — wrong and utterly unenlightened as he now believed them all to be in this particular — kept his writing temperate, with the result that his reasoned arguments were unanswerable and the damning indictment carried more weight from its very basis on averages rather than on extremes. From the opening confession which identified himself with the many who had felt no guilt in their activity, the candid admission of possble inaccuracy of memory whch had determined him to make only such statements as he would willingly confirm upon oath, the lucid description of the locale and circumstances in which the trade had been conducted, the first-hand, experiential nature of his writing gripped attention and commanded credence.

Without apparent adroitness he dealt first with the evil effects of the trade on their own seamen: the appalling loss of Britons, at least fifteen thousand yearly from exposure, tropical and epidemical diseases, violent death; the pejorative effect of its necessary discipline upon the minds and dispositions of commanders and crews. The very reticence which cited one or two horrible examples of callousness, the laconic frankness which set forth the plight of female slaves, the autobiographical references which ripped away any white assumption that the blacks were deficient in humane sensitivity or innate principle: all prepared for the tremendous pathos of his account of their inevitable sufferings and mortality. "I have lived long and conversed much among these supposed savages. . . . And with regard to the women, in Sherbro, where I was most acquainted, I have seen many instances of modesty and even delicacy which would not disgrace an English woman." The splendid assemblage, bewigged and arrested by his colloquial interlude in the very act of passing a jewelled snuff-box, faded; he was again lying, gaunt with hunger and frustration in his hut, feeling the gentle touch and generous insistence of his small benefactress — where was she now? To what depersonalized hell-on-earth had the nefarious commerce doomed her? He saw again resigned quiescence warring with restive modesty, instinctive as his Betsey's, in his young bride under her father's proposal of her assets. ('Yet such is the treatment which I have known permitted, if not encouraged, in many of our ships — they have been abandoned without restraint to the lawless will of the first comer.

(To be continued.)